Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 28 Δεκεμβρίου 1935* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 4*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕ ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Τώρα καὶ πολλὰ πολλὰ χρόνια ζοῦσαν σ' ἕνα γραφικό, μὰ πολὺ μικρὸ χωριουδάκι μιὰ χήρα μὲ τὴν κόρη της. Ἡ χήρα ἦταν φτωχὴ καὶ λυπημένη γιατὶ εἶχε περάσει πολλὲς πίκρες καὶ βάσανα. Καὶ μόνο τὸ ἀντίκρυσμα τῆς κόρης της, μιᾶς χαριτωμένης μικρούλας δέκα ἐτῶν, μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη της.

Τί γλυκειὰ καὶ ὄμορφη ποὺ ἦταν ἡ Ἑλενίτσα μὲ τὰ γαλανὰ ὡραῖα της μάτια ποὺ ἔμοιαζαν σὰν δυὸ κομμάτια οὐρανοῦ καὶ μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της, δυὸ βαρειὲς χρυσὲς πλεξίδες ποὺ ἦταν τὸ καμάρι τῆς μητέρας της. Καὶ τί φρόνιμο, τί ἥσυχο κοριτσάκι ποὺ ἦταν. Ἤξερε πὼς ἡ μητέρα της ἦταν φτωχιὰ καὶ ποτὲ δὲν τῆς ζητοῦσε τίποτε. Τὸ μόνο πάθος της ἦταν τὰ λουλούδια καὶ μάλιστα τὰ τριαντάφυλλα. Μόνη της τὰ καλλιεργοῦσε καὶ τὰ περιποιόταν στὸ φτωχικό τους περιβολάκι καὶ δὲν εἶχε ἄλλη ἐπιθυμία, παρὰ πὼς νὰ τὸ κατορθώσῃ ὥστε νὰ ἔχῃ τριαντάφυλλα ὅλη τὴ χρονιά.

Στὸ ἴδιο χωριὸ ζοῦσε ἕνας γέρος χωριάτης ποὺ ἔκανε μάγια σὲ ὅλους τοὺς συχωριανοὺς του ποὺ ἀντιπαθοῦσε ἢ ποὺ δὲν τοῦ ἔκαναν τὰ χατήρια του. Ἡ δυστυχισμένη χήρα ἔτρεμε γιὰ τὴν μοναχοκόρη της. Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κακὸ μάγο; Πήγαινε καμμιὰ φορὰ καὶ τὸν ἔβρισκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πειράξῃ τὸ κοριτσάκι της.

—Ἔννοια σου, τῆς ἔλεγε ὁ μάγος. Ἡ κόρη σου δὲν θὰ πάθῃ ποτὲ κακὸ ἐξαιτίας μου. Τί πληρωμὴ ὅμως θὰ μοῦ δώσῃς γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ τάζω;

Κι' ἡ φτωχὴ χήρα καταχαρούμενη, τοῦ ἔδινε πότε ἕνα βάζο μέλι, πότε βούτυρο, πότε τὴν πιὸ παχειά της κότα.

Ἔφτασε ὁ χειμῶνας μὲ τὰ κρύα του καὶ μὲ τὶς παγωνιές του. Ἕνα ἕνα ὅλα τὰ ὡραῖα λουλουδάκια μαραίνονταν καὶ ἡ μικρούλα, ζαρωμένη κοντὰ στὴ φωτιά, κοίταζε μελαγχολικὴ τὸν κῆπο της ποὺ ρήμαζε. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἐκεῖ ποὺ καθόταν ὁλομόναχη στὸ σπίτι, βλέπει νὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ γέρος μάγος, κρατώντας στὸ χέρι του μιὰ ἀγκαλιὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα. Τὸ κοριτσάκι μόλις τὰ εἶδε πήδησε ξαφνιασμένο ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Ὤ, τί ὡραῖα λουλούδια! ἔκανε μὲ θαυμασμό. Δὲν ἔχω ξαναδεῖ ποτέ μου τόσο ὡραῖα. Ὤ, καλέ μου μάγε, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς μερικά;

Ὁ γέρος μάγος χαμογέλασε μ' ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο.

— Νὰ σοῦ δώσω, ὄμορφή μου κοπέλλα, φτάνει ἐσὺ νὰ μοῦ δώσῃς τὶς ὡραῖες σου πλεξίδες.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ Ἑλένη ἔκοψε τὶς δυὸ πλεξίδες της καὶ ὁ μάγος τῆς

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ... ΣΚΥΛΟ

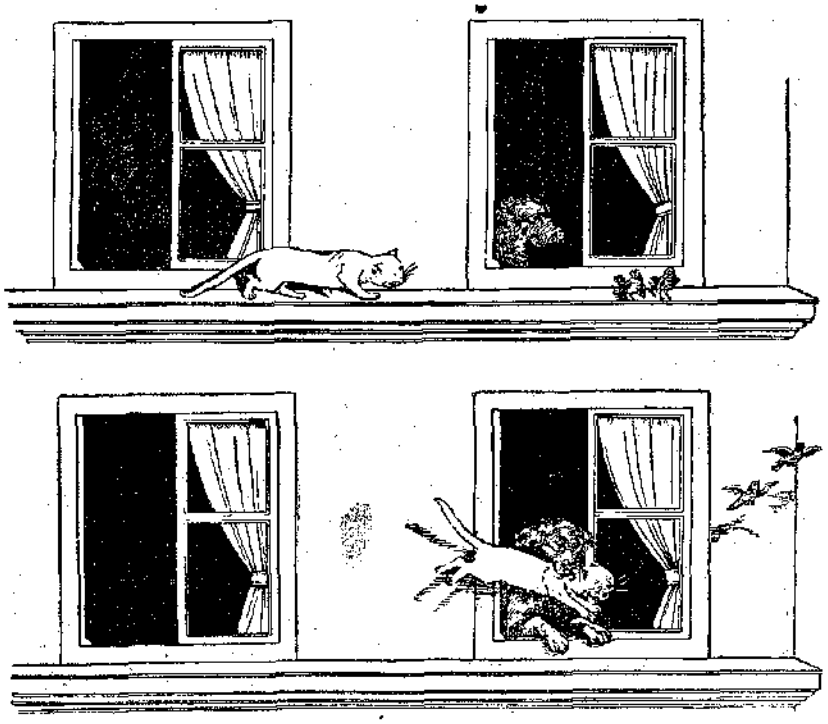

Κωμικοτραγικὴ ἱστορία σὲ δυὸ εἰκόνες χωρὶς λόγια

έδωσε τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλά του. Τὸ κοριτσάκι τὰ πῆρε καταχαρούμενο καὶ στόλισε μ' αὐτὰ ἕνα βάζο ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

Ὅταν γύρισε πίσω ἡ μητέρα καὶ εἶδε τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχε κάνει ἡ Ἑλένη στὰ μαλλιά της, ἔμεινε ἄλλαλη ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ ἀπὸ τὴ θλίψη. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε ἀπὸ φόβο τοῦ κάκου μάγου.

Ξημέρωσαν Χριστούγεννα. Ἡ ἐξοχή, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα πάπλωμα ἀπὸ χιόνι. Ὁ οὐρανὸς ὅμως ἦταν καταγάλανος καὶ οἱ καμπάνες σήμαιναν χαρμόσυνα τὸν Ὄρθρο.

Ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης ξεκίνησε νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία καὶ ἄφησε τὴν κορούλα της μέσα στὸ ζεστὸ σπιτάκι τους, γιατὶ φοβόταν νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω στὸ κρύο τέτοια ὥρα πρωϊνή.

Ἔτσι ἡ Ἑλένη εἶχε μείνει μόνη της καὶ κοίταζε τὶς φλόγες νὰ παιχνιδίζουν μέσα στὸ μεγάλο τζάκι καὶ συλλογιζόταν τί ὄμορφα θὰ ἦταν τώρα στὴν ἐκκλησία, ὅταν ἔξαφνα χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ μικρούλα ξαφνιάστηκε. μὰ ἔτρεξε ἀμέσως νὰνοίξῃ. Ἀπέξω στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος φτωχικά, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του μελανιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο. Μὲ ταπεινὴ φωνὴ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μπῇ μέσα γιὰ νὰ ζεσταθῇ λιγάκι μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ μὲ τὸ παιδί του. Πρόθυμη ἡ Ἑλένη τοὺς ἔβαλε μέσα καὶ τοὺς πρόσφερε ἀπ' ὅ,τι βρισκόταν μέσ' στὸ σπίτι καὶ τοὺς ἔβαλε σὲ δυὸ πιάτα ἀπὸ τὴν σούπα ποὺ ἔβραζε γιὰ νὰ φᾶνε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της ὅταν θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ἡ γυναίκα εἶχε ἕνα πρόσωπο γεμάτο γλύκα καὶ καλοσύνη. Κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαριτωμένο τριανταφυλλὶ μωρὸ ποὺ χαμογελοῦσε στὸ κοριτσάκι. Ἡ Ἑλένη τότε ἔκανε τὴ σκέψη πὼς οἱ τρεῖς ξένοι ποὺ εἶχαν ζητήσει ἄσυλο στὸ σπίτι της, ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὴν Ἁγία Οἰκογένεια ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὴν εἰκόνα τῆς Γέννησης ποὺ στόλιζε τὴν ταπεινὴ ἐκκλησίτσα τοῦ χωριοῦ τους.

Ὡστόσο τὸ μωρουδάκι, ζεσταμένο ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ τῆς φωτιᾶς, ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ γύρω του μὲ περιέργεια καὶ ἄπλωσε μὲ πόθο τὰ παχουλὰ χεράκια του κατὰ τὸ βάζο μὲ τἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ τζάκι.

Τότε ἡ μητέρα του εἶπε στὴν Ἑλένη *μὲ γλυκειὰ φωνή*:

— Μικρούλα μου, θἄθελες νὰ δώσῃς τὰ τριαντάφυλλά σου στὸ ἀγοράκι μου; Θὰ τοῦκαναν τόση χαρά.

Φυσικὰ στὴν Ἑλένη στοίχιζε πολὺ νὰ προσφέρῃ τὰ ὡραῖα της τριαντάφυλλα ποὺ τὰ εἶχε τόσο ἀκριβὰ πληρώσει. Μὰ εἶχε καλὴ καρδιὰ καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε μιὰ στιγμή, ἔβγαλε τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ βάζο καὶ τὰ ἔδωσε στὸ παιδί. Τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας ἔγινε ἀκόμη πιὸ γλυκό, οὐράνιο πές, καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴν Ἑλένη σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγουν.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ περιβολάκι, τὸ παιδάκι ἄπλωσε τὰ χέρια του. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα πλῆθος κάτασπρα τριαντάφυλλα στόλισαν τὸ περιβόλι, ἐνῶ οἱ ταξιδιῶτες χάνονταν στὸ μισοσκόταδο τῆς αὐγῆς.

Ὅταν ἡ χήρα γύρισε στὸ σπίτι της, βρῆκε τὴν Ἑλένη ἀποκοιμισμένη μπρὸς τὸ τζάκι. Μά, ὦ θαῦμα! Οἱ ξανθὲς κοτσίδες στόλιζαν πάλι τὸ κεφαλάκι τῆς κόρης της καὶ ὁ κῆπος ἦταν καταστόλιστος ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα ἄσπρα τριαντάφυλλα.

Ἀπὸ τότε τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἀνθίζουν τὸν χειμώνα, λέγονται Χριστουγεννιάτικα τριαντάφυλλα.

(Μετάφραση ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) Γ. Τ.

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἴδατε πὼς σὲ κάθε στιχούργημα, ὅλοι οἱ στίχοι ἢ οἱ ἀντίστοιχοι πρέπει νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ συλλαβῶν. Ὅταν λείπῃ ἢ ὅταν περισσεύει μιὰ συλλαβή, τὸ μέτρο καταστρέφεται. Ὑπάρχει δηλαδὴ *μετρικὸ λάθος*. Ἰδοὺ τὸ τετράστιχο ποὺ ἀναφέραμε καὶ παραπάνω:

Ἦταν νύχτα, στὴ στέγη βογγοῦσε
Ὁ βοριάς καὶ ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι.
Τί μεγάλο κακὸ νὰ μηνοῦσε
Ὁ βοριὰς ποὺ τἀρνάκια παγώνει!

Ὅλοι του οἱ στίχοι εἶναι σωστὰ δεκασύλλαβοι. Σὲ μερικοὺς τώρα προσθέτω κι' ἀπ' ἄλλους ἀφαιρῶ μιὰ συλλαβή. Μέτρο, ἁρμονία, δὲν ὑπάρχει πιά:

Ἦταν νύχτα καὶ στὴ στέγη βογγοῦσε
Ὁ βοριάς, ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι
Τί μεγάλο κακὸ νὰ μηνοῦσε
Ὁ βοριὰς ποὺ τἀρνάκια μας παγώνει!

Γιατί; Γιατὶ ὁ πρῶτος στίχος ἔγινε ἑνδεκασύλλαβος· ὁ τρίτος, ἀντίστοιχός του, ἔμεινε δεκασύλλαβος· ὁ δεύτερος ποὺ τοῦ ἔλειψε τὸ *καί*, ἔγινε ἐννεασύλλαβος κι' ὁ ἀντίστοιχός του τέταρτος ἔγινε ἑνδεκασύλλαβος.

Τέτοιοι στίχοι εἶναι *λανθασμένοι*, κι' ἐκεῖνοι μάλιστα ποὺ τοὺς λείπει συλλαβὴ λέγουνται *χωλοί*. Κι' ἀλήθεια, μ' αὐτοὺς τὸ στιχούργημα μοιάζει ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τὸ ἕνα του πόδι κοντύτερο ἀπὸ τἄλλο—ἀκριβέστατη ἄλλωστε παρομοίωση γιατί, καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, οἱ στίχοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ συστήματα ἢ συνδυασμοὺς συλλαβῶν ποὺ λέγουνται στὴ Μετρικὴ *πόδες*.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μετρήσῃ κανεὶς μὲ τὰ δάχτυλα τὶς συλλαβές, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν οἱ στίχοι ἑνὸς στιχουργήματος εἶναι σωστοὶ ἢ χωλοί. Τὸ καταλαβαίνει μὲ τὸ αὐτί. Τὸ τετράστιχο:

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ σου τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν ὄψη
Ποὺ μὲ βιάση μετρᾶ τὴ γῆ

ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀπαγγείλετε, γιὰ νὰ καταλάβετε ἀμέσως πὼς εἶναι λανθασμένο, γιατὶ οἱ συλλαβὲς *σου* καὶ *σῃ* περισσεύουν.

Μόνο στοὺς ἀσυνήθιστους στίχους γελιέται κανεὶς εὔκολα καὶ τὸ μέτρημα μὲ τὰ δάχτυλα εἶναι ἀπαραίτητο. Ὁ δεκαπεντασύλλαβος (ἢ ὁ ἑπτασύλλαβος κι' ὀκτασύλλαβος) εἶναι οἱ πιὸ συνηθισμένοι στίχοι κι' εὐκολώτατα τοὺς μετρᾷ κανεὶς μὲ ταῦτί:

Ἐπέσανε τὰ Γιάννενα σιγὰ νὰ κοιμηθοῦνε
Ἐκλείσανε τὰ μάτια τους, ἐσβύσανε τὰ φῶτα

ἢ αὐτό:

Δυὸ ματάκια γλυκόσκυψαν
Σ' ἕνα κάποιο τραγούδι
Τὰ ματάκια σὰ χάδεμα,
Τὸ τραγούδι σὰ χνούδι.

Καὶ τὸ παραμικρότερο λάθος σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους θὰ μᾶς χτυποῦσε ἀμέσως. Ὁ ἑνδεκασύλλαβος ὅμως, δωδεκασύλλοβος, ὁ δεκατρισύλλαβος, εἶναι στίχοι ἀσυνήθιστοι, καὶ χρειάζεται πολὺ μεγάλη ἐξάσκηση τοῦ αὐτιοῦ γιὰ νὰ καταλαβαίνῃ κανεὶς τὰ λάθη τους χωρὶς μέτρημα. Π: χ:

Εἶναι νύχτα γλυκειὰ καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπάσ' ἄστρο κανένα.

ἐξαίρετα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ

Δὲν ἐβγῆκε νὰ σκεπάσῃ κανέν' ἄστρο

μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶναι κι' αὐτὸς ἑνδεκασύλλαβος σὰν τὸν πρῶτο, ἐνῶ εἶναι δωδεκασύλλαβος. Καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

Περίσσια, σ' ὅλη τους τὴ λάμψη καὶ τὴ χάρη

μὲ τὴν ἰδέα πάλι πὼς ἔγραψε δωδεκασύλλαβος, ἐνῶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔγραψε δεκατρισύλλαβο. Ὅσο γιὰ τοὺς πιὸ μακρεῖς στίχους, τὰ «μεγαθήρια», οὔτε ὁ πιὸ γυμνασμένος

στιχουργὸς δὲν θὰ μποροῦσε, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν τοῦ Βικέλα ποὺ εἴδαμε:

Μελαγχολίας μεστὴ εἶναι αὔτ' ἡ ζοφώδης ἑσπέρα

νὰ γράψῃ, χωρὶς μέτρημα,, ἕναν ἄλλον ποὺ νάχῃ κι' αὐτὸς εἰκοσιδυὸ ἀκριβῶς συλλαβές. Ὥστε . . . μὴ ντρέπεσθε νὰ μετρᾶτε

ΣΥΝΙΖΗΣΗ

Τὸ μέτρημα ὡστόσο τῶν συλλαβῶν ἑνὸς στίχου μὲ ἀκρίβεια δὲν εἶν' εὔκολο, ἂν δὲν ξέρῃ κανεὶς καὶ μερικὰ πράγματα ποὺ θὰ τὰ ποῦμε τώρα.

Παραπάνω, τὸ πρῶτο τετράστιχο ἀπὸ τὸν «Ὕμνο στὴν Ἐλευθερία» ἐγὼ σᾶς τὄγραφα ἔτσι (χωρὶς βέβαια τὰ λάθη ποὺ ἔκαμα ξεπίτηδες):

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν ὄψη
Ποὺ μὲ βιὰ μετρᾶ τὴ γῆ.

Κι' σᾶς εἶπα πὼς εἶναι ὀκτασύλλαβοι κι' ἑπτασύλλαβοι καὶ ἑπτασύλλαβοι. Ὁ Σολωμὸς ὅμως τὸ ἔγραψε ἔτσι:

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη
Ποὺ μὲ βία μετράει τὴ γῆ.

Εἶναι λοιπὸν ὀκτασύλλαβοι κι' ἑπτασύλλαβοι στίχοι, ἀφοῦ, ὁ πρῶτος—μετρᾶτε!—ἔχει *ἐννιὰ* συλλαβές, ὁ τρίτος κι' ὁ τέταρτος τὸ ἴδιο, καὶ μόνο ὁ δεύτερος ἔχει *ἑφτά*; Μὰ ναί! Γιατὶ στὸ μέτρημα, μερικὰ ζεύγη συλλαβῶν—συνήθως ἕνα φωνῆεν στὸ τέλος μιᾶς λέξης, ἕν' ἄλλο στὴν ἀρχὴ τῆς ἑπομένης—πρέπει νὰ λογαριασθοῦν σὰ *μιὰ* συλλαβὴ κι' ὄχι σὰ δύο. Μέ ἄλλους λόγους, οἱ συλλαβὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ *δυὸ φωνήεντα ποὺ προφέρουνται σὰν ἕνα* κι' αὐτὴ εἶναι ἡ λεγομένη *συνίζηση*. Ἰδοὺ τώρα οἱ συνιζήσεις ποὺ γίνουνται στὸ παραπάνω τετράστιχο:

γνωρίζΩ Ἀπὸ (ΩΑ μιὰ συλλαβή, καὶ στὸν πρῶτο στίχο καὶ στὸν τρίτο).

βίΑ (ΙΑ μιὰ συλλαβή, στὸν τέταρτο).

μετρΑΕΙ (Α·Ι·, μιὰ συλλαβὴ ἐπίσης στὸν τέταρτο).

Ἂν λογαριάσετε αὐτὲς τὶς τέσσερις συνιζήσεις, οἱ στίχοι στὸ μέτρημα θὰ σᾶς βγοῦν ὀκτασύλλαβοι κι' ἑπτασύλλαβοι, ὅπως σᾶς βγῆκαν καὶ στὸ πρῶτο, ὅπου, ἀντὶ γιὰ συνιζήσεις, ἔκαμα *ἐκθλίψεις (γνωρίζ' ἀπό)*, καὶ τὴ λέξη *βία* τὴν ἔγραψα *βιά*, καὶ τὸ *μετράει* ἁπλῶς *μετρᾷ*.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. Ε.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.—Ἡ κυρία Μέγ' Ἀλέξαντρου

— Μπαμπάκα! φώναξα τότε ἐγώ· ὁ γάτος μου ἔχει μιὰ γάτα καὶ τρία μικρὰ γατάκια. Ἀφοῦ οἱ μαῦροι γάτοι φέρνουν εὐτυχία,—ἀφοῦ γιὰ νἄρθῃ ὁ δικός μου ἐδῶ, πρέπει νὰ φέρῃ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του, πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοῦ τὰ χαρίσετε ὅλα. Θὰ εἶναι τὸ δικό σας δῶρο στὰ γενέθλιά μου. Ναί;

Στὴν ἀρχὴ ὁ μπαμπᾶς εἶπε ὄχι. Ἕνας γάτος, μιὰ γάτα καὶ τρία γατάκια ἦταν πολὺ μεγάλη γατοοικογένεια... Μὰ τοῦ ἔκαμα τόσα παρακάλια καὶ τόσα χάδια ποὺ στὸ τέλος εἶπε ναί.

—Ὤ, Φίλιππε! διαμαρτυρήθηκε ἡ μαμμά. Ὅπως θέλει, βλέπω, σὲ κάνει ἡ Δανάη.

—Ἂς μὲ κάνῃ! εἶπε γελώντας ὁ μπαμπάς. Τὴν ἀγαπῶ καὶ μάγαπᾶ.

Ὅρμησα, τὸν φίλησα, τελείωσε. Καὶ νὰ πῶς ὁλάκερη ἡ οἰκογένεια τοῦ Μέγ' Ἀλέξαντρου κουβαλήθηκε στὸ σπίτι μας.

Τὰ τρία γατάκια ὀνομάζουνται: Ντουντού, Φουφούλης καὶ Κόντες. Τὸν Κόντε τὸν βάφτισε ἔτσι ὁ μπομπάς, γιατὶ τοῦ φάνηκε νἄχῃ ἀριστοκρατικὴ κομψότητα κι' εὐγένεια. Ὁ Ντουντοὺ εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς μαμμᾶς.

Ὧρες ὁλάκερες κοιμᾶται κουλουριασμένος στὰ γόνατά της. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὸ Φουφούλη ποὺ ἡ μακριὰ καὶ μαλακή του γούνα εἶναι σὰν ἀσημένια.

Τὴν κυρία Μέγ' Ἀλέξαντρου τὴ βγάλαμε Καλη-μαμμά, ἐξαιτίας τῆς καλωσύνης ποὺ ἔδειχνε τὸ μουτράκι της καὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης ποὺ εἶχε στὰ παιδιά της. Ἄ, δὲ φαντάζεσθε πὼς τὰ περιποιόταν, πῶς τἄγλειφε, πῶς τἄπλενε, καὶ πῶς τὰ πρόσεχε, πῶς τὰ φύλαγε! Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τἀφήνῃ νὰ βγαίνουν ἔξω μονάχα. Ἀκόμα κι' ὅταν τἀπαιρνα ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὰ πάω στὸ περιβόλι, φαινόταν ἀνήσυχη καὶ δυσαρεστημένη.

Μιὰ μέρα ποὺ πῆρα τὸ Φουφούλη, τυλιγμένο καλὰ σ' ἕνα σάλι, νὰ κάμουμε ἕνα γύρο στὸν ἥλιο, μᾶκολούθησε νιαουρίζοντας τόσο παρακαλεστά, καὶ μὲ τριγύριζε, κι' ἔβαζε τὰ πόδια της στὸ φόρεμά μου, καὶ φαινόταν τόσο δυστυχισμένη, ὥστε ὑποχρεώθηκα νὰ τῆς ἀφήσω τὸ γατάκι της.

— Νά, τῆς εἶπα, πάρ' το, ποὺ νομίζεις πὼς θὰ σοῦ τὸ φάω ... πάρ' το καὶ ξεφορτώνου με!!

Ἄρχισε τότε νὰ τὸν γλείφῃ μὲ τέτοια μανία, ποὺ ὁ καϊμένος ὁ Φουφούλης, μὲ τὴ λαμπρὴ γούνα ἔγινε σὲ λίγες στιγμὲς μούσκεμμα ἀπ' τὰ σάλια. Ξαπλώθηκα στὸ χαλὶ κοντά της καὶ τὴν κοίταζα καθὼς καταγινόταν ἔτσι νάσχημίζῃ τὸ γατάκι της. Καὶ τότε τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ:

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ μεγάλη εἴδηση σᾶς φέρνει τὸ σημερινὸ φυλλάδιο: Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔδωσε στὴ «Διάπλασι» τὸ ἀργυρό της μετάλλιο. Καὶ νὰ πῶς ἀνήγγειλε αὐτὴ τὴ βράβευση ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς Ἀκαδημίας κ. Γεώργιος Π. Οἰκονόμου στὸ λόγο του κατὰ τὴν ἐπισημότατη πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς 26 Δεκεμβρίου:

«Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν μακρὰν δρᾶσιν τοῦ περιοδικοῦ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ καὶ τὴν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πεντηκονταετίαν ἐθνικὴν αὐτοῦ διάδοσιν καὶ ἐπίδρασιν, ἀπονέμει εἰς αὐτὸ τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ εὔχεται ὅπως καὶ ἡ δευτέρα πεντηκονταετία ἐξακολουθήσῃ τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς τονώσεως τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ διαδόσεως ὑγιῶν ἀναγνωσμάτων πρὸς μόρφωσιν αὐτῶν».

Πολλοὶ παρατήρησαν πὼς ἡ τιμὴ αὐτὴ μποροῦσε νὰ εἶχε γίνει νωρίτερα, ἀφοῦ ἔχουν περάσει ἑφτὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἡ «Διάπλασις» συμπλήρωσε «τὴν πρώτην της πεντηκονταετίαν» καὶ μπῆκε αἰσίως στὴ «δευτέρα». Ἀλλὰ αἴτιος εἶναι ὁ... ὑποφαινόμενος. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἴσα-ἴσα μπῆκα στὴν Ἀκαδημία κι' ἐγὼ καί, ἐπειδὴ ὅλοι ξέρουν πόσο συνδέομαι μὲ τὸν κ. Παπαδόπουλο καὶ τὸ περιοδικὸ τοῦτο, δὲν ἤθελα νὰ ποῦν πὼς ἐφρόντισα πρῶτα-πρῶτα νὰ... βλογήσω τὰ γένεια μου. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο γι' ἀπονομὴ τοῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας σὲ κάποιο *κοινωφελές, ἐθνικὸ ἵδρυμα, ποὺ συμπλήρωσε πεντηκονταετία*—γιατὶ τότε ἀπονέμεται τὸ ἀργυρὸ μετάλλιο, καὶ στὴν ἑβδομηκονταπενταετία ἢ τὴν ἑκατονταετία τὸ χρυσὸ—οἱ συνάδελφοί μου στὴν Τάξη τῶν Γραμμάτων, ὁ κ. Καμπούρογλους προπάντων, ἔλεγαν: «Ἔ, δὲν θὰ τὸ δώσουμε καὶ στὴ Διάπλασι; ποιὸ πενηντάχρονο ἵδρυμα τὸ ἀξίζει περισσότερο;». Καὶ τοὺς παρακαλοῦσα: «Ἀφήστε, ἀργότερα...». Ἀλλὰ φέτος δὲν μᾶκουσαν. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ «φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου». Ἄνθρωποι δηλαδὴ ἔξω ἀπ' τὴν Ἀκαδημία, παλιὰ Διαπλασόπουλα, διαπρεπῆ σήμερα μέλη τῆς κοινωνίας, ἔκαμαν διαβήματα στὴν Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητο καὶ σχεδὸν παράπονα ποὺ ἡ Ἀκαδημία παραμέλησε ὡς τώρα τὴ «Διάπλασι». Τί νὰ πῶ πιὰ κι' ἐγώ; Κάμετε ὅ,τι θέλετε!» Ἔτσι δέκα Ἀκαδημαϊκοί, ἀπ' ὅλες τὶς Τάξεις, ὑπέγραψαν ὁλοπρόθυμα τὴ σχετικὴ αἴτηση, ποὺ ἦλθε πρὸς ἔγκριση, κατὰ τὰ νόμιμα, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες συνεδριάσεις τῆς Ὁλομελείας. Ἄ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔλαβε αὐτὴ ἡ αἴτηση ἀπὸ τοὺς Ἀκαδημαϊκούς! «Γιὰ τὴ Διάπλασι; ἔλεγαν· ὤ, μὰ οὔτε λόγος!». Καὶ μέσα στὴ γενικὴ ἐπιδοκιμασία. σηκώθηκε ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Βέης, ὁ χημικός, παλιὸ Διαπλασόπουλο κι' αὐτός, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἀκαδημαϊκοί, καὶ φώναξε:

—Ὅλους ἐμᾶς ἡ Διάπλασις μιὰ φορὰ μᾶς ἐβράβευσε. Ἔ, ἄς τὴ βραβεύσουμε τώρα κι' ἐμεῖς!

Καὶ χωρὶς καμμιὰ ἄλλη συζήτηση, ἀκολούθησε ἡ ψηφοφορία. Τριάντα ἀκαδημαϊκοὶ ἦταν παρόντες, τριάντα ναὶ πῆρε ἡ «Διάπλασις». Οὔτ' ἕνα *ὄχι*, οὔτ' ἕνα λευκὸ ψηφοδέλτιο. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἀκαδημία ἀπένειμε τὸ Μετάλλιο της στὴ «Διάπλασι» *παμψηφεί*—πρᾶγμα ποὺ σπανιώτατα, σᾶς βεβαιώνω, συμβαίνει γιὰ Μετάλλιο ἢ γιὰ Βραβεῖο...

Τὴν ἴδια ὁμόθυμη ἐπιδοκιμασία εἶχε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου καὶ κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς περασμένης Πέμπτης. Ἡ ὡραία αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπ' ὅ,τι ἐπίσημο κι' ἐκλεκτὸ ἔχει ἡ Ἀθήνα: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ὑπουργοί, οἱ Ἀρχηγοί, οἱ Πρυτάνεις, οἱ Ἀκαδημαϊκοί, οἱ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, τῆς Τέχνης, κυρίες, κύριοι, πλῆθος. Κι' ὅταν ὁ κ. Οἰκονόμου φώναξε μὲ τὴ σειρά του τὸ πασίγνωστο ὄνομα καὶ σηκώθηκε ὁ κ. Παπαδόπουλος — φαντάζεσθε πόσο συγκινημένος—καὶ πλησίασε τὸ Προεδρεῖο, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ Μετάλλιο καὶ τὸ Δίπλωμα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ξέσπασε σ' ἕνα ὁλόψυχο κι' ἀτέλειωτο χειροκρότημα. Χειροκρότησε κι' ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεύς, κι' ὁ πρίγκιψ Παῦλος κοίταζε τὸν δποκλινόμενο μπροστά τους κ. Παπαδόπουλο μὲ χαμόγελο. Εἶχε θυμηθεῖ, φαίνεται, πὼς κι' αὐτὸς κάποτε, ἐπὶ χρόνια, ἦταν Διαπλασόπουλο, ὅπως πρωτύτερα κι' ὁ Ὑψηλότατος θεῖος του, ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος... Τὸ ἴδιο θερμά, ὁλόψυχα, ἦταν καὶ τὰ συγχαρητήρια ποὺ ἔλαβε ὕστερα ἑ κ. Παπαδόπουλος ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ποὺ τὸν πλησίασαν γιὰ νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι.

Ἔτσι ἔγινε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου στὴ «Διάπλασι». Τῆς ἔκαμαν μιὰ πολὺ μεγάλη τιμή, μὰ ποὺ κατὰ τὴν ὁμολογία ὅλου τοῦ κόσμου, τὴν ἄξιζε τὸ περιοδικὸ αὐτὸ μὲ τὴ μακρόχρονη ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ δράση. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν κ. Οἰκονόμου, εὐχήθηκαν ὅλοι νὰ ζήσῃ κι' ἄλλα πενήντα χρόνια, συνεχίζοντας τὴν παλιὰ κι' ὡραία του παράδοση, μορφώνοντας ἐθνικῶς τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ παρέχοντας σ' αὐτὰ τὴν ὑγιέστερη πνευματικὴ τροφή.

Χαρῆτε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου! Κάθε τιμὴ ποὺ γίνεται στὴ «Διάπλασί» σας, πρέπει νὰ τὴ θεωρεῖτε δική σας, ὅπως μιὰ τιμὴ ποὺ θὰ γινόταν στὴν ἴδια σας τὴ μητέρα. Γιατὶ καὶ σεῖς τὴν ἀξίζετε ὅσο κι' ἐκείνη. Στὴν ἀγάπη σας στηρίζει τὴν ὕπαρξή της καὶ τὴν εὐδοκίμησή της· μὲ τὴν ἀγάπη σας ἔζησε πενηνταεφτὰ ὁλόκερα χρόνια· καὶ μὲ τὴν ἀγάπη σας θὰ ζήσῃ ἀκόμα πολλά, πολλά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΗΝΙΩ

Μὲ τὸ καλό, μὲ τὸ στανιό,
Χορεύει Ἀλούπης τὸ Χηνιώ·
Κι' ἐκεῖνο—πὼς νὰ πῇ τὸ «μή»,
Γιὰ τέτοιαν ἔξοχη τιμή;
Μπορεῖ καὶ νὰ τὸ κολακεύῃ
Μὲ τὸν Ἀλούπη νὰ χορεύῃ!

Γιὰ ἰδῆτε τὸν ὁμορφονιὸ
Πὼς τὸ χορεύει τὸ Χηνιώ!
Τὸ σέρνει καὶ τὸ περπατεῖ
Καὶ τοῦ γλυκομιλεῖ στ' αὐτί
Καὶ βόλτες τὸ στριφογυρίζει,
Ὡσότου τὸ παραζαλίζει...

Ἔπαψε τέλος ὁ χορός...
Γιὰ ἰδὲς τὰ πούπουλα, σωρός!
Ὁ Ἀλούπης ἔχει κουραστεῖ.
Μὰ τὸ Χηνιώ—ποῦ ἔχει κρυφτεῖ;
Ὁ Ἀλούπης θὰ μᾶς πῇ—τὸ ξέρει;
Μπορεῖ... Μὰ δὲν τονὲ συμφέρει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ

Τώρα καὶ τρία-τέσσερα χρόνια δὲν ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἀεροδυναμική, γι' αὐτοκίνητα ἀεροδυναμικὰ κ.τ.λ. Ὅλα τὰ καινούργια αὐτοκίνητα γίνονται σὲ σχέδια χαμηλά, μακρόστενα, χωρὶς καμμιὰ γωνία. Ἡ ἀεροδυναμικὴ εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ μέλλοντος.

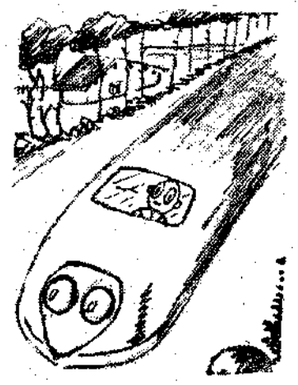

Τὰ καινούργια αὐτοκίνητα γίνονται χαμηλὰ καὶ μακρόστενα, σὲ σχῆμα «ἀεροδυναμικό». (Σελ. 41, στ. α'.)

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, δὲν σημαίνει ὅμως πὼς ἡ ἀεροδυναμικὴ εἶναι καμμιὰ σύγχρονη ἐφεύρεση. Ἀπεναντίας εἶναι παλιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Ἀρκεῖ νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά σας: ὅλα, ἢ σχεδὸν ὅλα τουλάχιστον, εἶναι μέσ' στὴ φύση ἀεροδυναμικά.

Ἔχετε διαβάσει βέβαια, καὶ μάλιστα στὰ μυθιστορήματα τοῦ Βὲρν ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσουν, διηγήσεις ἀπὸ κυνήγι φάλαινας, ἴσως δὲ θὰ ἔτυχε νὰ τὸ παρακολουθήσετε καὶ στὸν κινηματογράφο. Θὰ εἴδατε λοιπὸν πὼς ἀφοῦ κτυπηθῇ μὲ τὸ καμάκι, ἡ φάλαινα μόλο ποὺ εἶναι πληγωμένη ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα, τραβώντας ἀπὸ πίσω της τὸ καμάκι μὲ τὸ σκοινί του καὶ τὴ βάρκα ὅπου βρίσκεται δεμένη ἡ ἄκρη ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοινί. Δὲν σᾶς φάνηκε λοιπὸν περίεργο, πὼς ἕνα τόσο πελώριο κῆτος σὰν τὴ φάλαινα ποὺ ἔχει συχνὰ βάρος 50 τόννους καὶ μάκρος 38 μέτρα, μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ μιὰ ταχύτητα τόσο ἐκπληκτική; Ἀρκεῖ νὰ κοιτάξετε μιὰ φάλαινα γιὰ νὰ σᾶς λυθῇ ἀμέσως ἡ ἀπορία σας. Ἡ κατασκευὴ τῆς φάλαινας εἶναι ἀπόλυτα ἀεροδυναμική. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν δὲν τῆς εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τρέξῃ ὅσο γρήγορα θέλει.

Τέλος πάντων ὅμως, τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἀεροδυναμική. Ποιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητές της καὶ γιατὶ τὴν ὀνομάζουν ἔτσι;

Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε εὐκολώτερα κάνετε μόνοι σας ἕνα μικρὸ πείραμα. Πάρετε μιὰ μποτίλλια, ἂς εἶναι καὶ μικρή, ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς γκαζόζας νὰ ποῦμε μὲ τὸν μακρὺ καὶ στενὸ λαιμό. Στερεώστε την πλαγιαστὴ ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ βάλτε ἀπὸ πίσω της ἀκριβῶς ἕνα ἀναμμένο κερί. Σταθῆτε τώρα ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριὰ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ βρίσκεται τὸ κερὶ καὶ φυσῆξτε δυνατά. Τὸ κερὶ ἀμέσως θὰ σβύσῃ!

Βάλτε τώρα, ἐπίσης πλαγιαστὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα φλακόνι τετράγωνο ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς κολώνιας ἢ ἀπ' αὐτὰ ποὺ βάζουν τὶς μυρουδιὲς καὶ κάνετε τὸ ὅμοιο πείραμα καὶ μὲ αὐτό. Ὅσο καὶ νὰ φυσήξετε τὸ κερὶ δὲν θὰ σβύσῃ. Γιατὶ ἄραγε; Διότι ἡ πρώτη μας μποτίλλια ἦταν ἀεροδυναμική, δὲν εἶχε δηλαδὴ καμμιὰ γωνία καὶ δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀντίσταση στὸν ἀέρα ποὺ τὴν περιτριγύριζε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, γλυστρώντας μὲ εὐκολία ἐπάνω στὴν ὁμαλὴ ἐπιφάνειά της. Ἀπεναντίας ἡ ἄλλη μποτίλλια, ἡ τετράγωνη, παρουσιάζει τύσες γωνίες καὶ προεξοχὲς ποὺ ὁ ἀέρας βρίσκει παντοῦ ἀντίσταση.

Καταλαβαίνετε τώρα πὼς ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει τὸ μακρόστενο καὶ στρογγυλεμμένο σχῆμα τῆς πρώτης μποτίλλιας σχίζει τὸν ἀέρα πολὺ πιὸ εὔκολα ἀπ' ὅ,τι ἕνα ἄλλο ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ τετράγωνο σχῆμα τῆς δεύτερης. Τὸ δεύτερο αὐτὸ αὐτοκίνητο θὰ χτυποῦσε μὲ ὅλη του τὴν ἐπιφάνεια ἐπάνω στὸν ἀέρα καὶ ὅσο περισσότερο θὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ, τόσο μεγαλύτερη ἀντίσταση θὰ συναντοῦσε. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀεροδυναμική; Αὐτὸ μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἡ λέξη «ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο» ἢ ἀεροδυναμικὸ σχῆμα εἶναι μεγάλος σολοικισμός. Τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ λέμε: Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ παρουσιάζει ἐλαχίστη ἐπιφάνεια στὴν ἀντίσταση τοῦ ἀέρα, γιατὶ εἶναι κατασκευασμένο σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς ἀεροδυναμικῆς. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι μεγάλος μπελᾶς νὰ κάθεται κανεὶς νὰ ἀραδιάζῃ μιὰ τέτοια μακαρονίστικη φράση, γι' αὐτὸ λέει: «Τί ὡραῖο ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητο!» καὶ ξεμπερδεύει μιὰ καὶ καλή.

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στὶς ἐφαρμογὲς τῆς ἀεροδυναμικῆς στὴ φύση. Κάναμε παραπάνω λόγο γιὰ τὴν ἀεροδυναμικὴ φάλαινα. Τὸ δελφίνι καὶ ὁ καρχαρίας εἶναι κι' αὐτὰ φη-

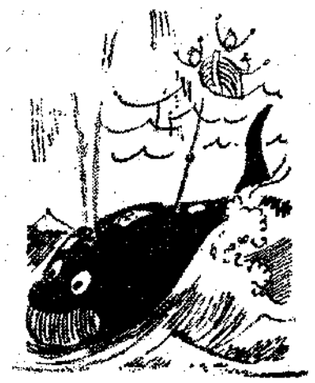

Ἡ κατασκευὴ τῆς φάλαινας εἶναι ἀπόλυτα ἀεροδυναμική. (Σελ. 41, στ. β')

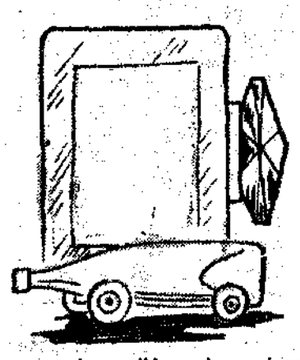

Πάρετε μιὰ μποτίλλια μὲ μακρόστενο λαιμὸ κι' ἕνα τετράγωνο φλακόνι. (Σελ. 41, στ. β').

Τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ εἶναι κι' αὐτὰ ἀεροδυναμικά. (Σελ. 42, στ. α'.)

μισμένα γιὰ τὴ γρηγοράδα τους, — «γοργὸ σὰν τὸ δελφίνι» λέει τὸ τραγούδι — ποὺ τὴ χρωστοῦν κι' αὐτὰ στὴ μακρόστενη μορφή τους.

Τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ εἶναι κι' αὐτὰ ἀεροδυναμικὰ—κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ἴδιο σολοικισμὸ μὲ τοὺς ἄλλους γιὰ λόγους συντομίας—καὶ ἴσως μάλιστα περισσότερο ἀπ' τὰ ψάρια τοῦ ἀφροῦ, γιατὶ αὐτὰ δὲν ἔχουν μόνο νἀντιμετωπίσουν τὴν ἀντίσταση ποὺ τοὺς παρουσιάζει τὸ νερὸ τὴν ὥρα ποὺ τρέχουν. ἀλλὰ ἀκόμη νὰ βκοτήξουν καὶ τὴ φοβερὴ πίεση τοῦ νεροῦ ποὺ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἔχει δύο καὶ τρία χιλιόμετρα βάθος.

Τὸ τελειότερο ὅμως ἀεροδυναμικὸ σχῆμα τὸ ἔχουν τὰ πουλιά. Ὅταν πετοῦν μαζεύουν τὰ πόδιά τους στὴν κοιλιά τους ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀντίσταση στὸν ἀέρα. Τὸ στῆθος τους εἶναι πλατὺ καὶ στρογγυλὸ καὶ γεμάτο πούπουλα,γιατὶ αὐτὸ δέχεται τὰ περισσότερα χτυπήματα τοῦ ἀέρα καὶ τὸ κεφάλι τους μικρὸ καὶ στενὸ μὲ σοσβλερὴ μύτη. Ὅταν τύχη καμμιὰ φορὰ νὰ πᾶτε στὴν ἐξοχὴ προσέξτε νὰ ἰδῆτε ἕνα γεράκι ἢ στὴ θάλασσα, ἕνα γλάρο, ὅταν φερμάρουν γιὰ νὰ χυμήξουν ἐπάνω στὴ λεία τους καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ στέκονται στὸν ἀέρα ἐντελῶς ἀκούνητα σὰν κρεμασμένα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἔχουν ἐντελῶς τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὸ πιὸ μοντέρνο ἀεροδυναμικὸ ἀεροπλάνο. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸ πῶς τὴν πρώτη ἔμπνευση γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τῶν ἀεροπλάνων τὴν ἔδωσαν τὰ πουλιά.

Ἐξ ἄλλου ὅλα τὰ ζῶα ὅταν θέλουν νὰ τρέξουν,ἀθελά τους παίρνουν σχῆμα ἀεροδυναμικό. Εἴδατε πῶς τρέχουν τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά; Τὰ μπροστινά τους πόδια τὰ κρατοῦν κολλημένα σχεδὸν στὸ στῆθος τους καὶ ἀπεναντίας τεντώνουν σ'ὅλο τους τὸ μάκρος τὰ πίσω πόδια τους γιὰ νὰ πάρουν ὅσο πιὸ μακρουλὸ σχῆμα μποροῦν. Καὶ στοὺς ἀνθρώπους, οἱ ποδηλάτες ὅταν τρέχουν μαζεύονται ἐπάνω στὸ ποδήλατό τους γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὴ λιγώτερη ἀντίσταση ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ δρομεῖς τεντώνουν τὸ σῶμα τους καὶ ξεπροβάλλουν τὸ στῆθος γιὰ νὰ χτυπήσῃ ἐπάνω σὲ αὐτὸ ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα, ὅπως κάνουν τὰ πουλιά.

Ἄδικο λοιπὸν εἶχα, ἀγαπητά Διαπλασόπουλα, ὅταν ἔλεγα πῶς ὅλα στὴ φύση εἶναι ἀεροδυναμικά; Κοιτάξτε τὴν ἴδια τὴ γῆ μας, ποὺ ἐπειδὴ στριφογυρίζει ἀδιάκοπα στὸ διάστημα ἔχει πάρει ἕνα σχῆμα ὁλοστρόγγυλο. Καὶ τέλος κοιτάξτε τοὺς καρποὺς ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα: Εἶναι ὅλοι ἢ στρογγυλοὶ ἢ μακρουλοὶ καὶ γιὰ νὰ κρατιοῦνται εὐκολώτερα στὸ δέντρο καὶ γιὰ νὰ πέφτουν εὐκολώτερα ὅταν ὡριμάσουν. Εἴδατε πουθενὰ ποτέ σας καρπὸ τετράγωνο ἢ μὲ γωνίες;

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μοναδικὴ καλλιτεχνικὴ ἱκανότης ποὺ βλέπετε φάνηκε ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια ποὺ συνείθιζα μὲ τὴν κιμωλία νὰ ζωγραφίζω γελοιογραφίες τῆς κυρίας Λίππετ πίσω ἀπὸ κάθε πόρτα.

Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς κακοφαίνεται ποὺ κατσομπολεύω τὸ σπίτι ὅπου πέρασα ὅλη τὴν παιδική μου ἡλικία. Ἄλλωστε τὸ ξέρετε πῶς ἐσεῖς ἔχετε τὸν μεγάλο λόγο καὶ ἂν στὸ τέλος φανῶ περισσότερο αὐθάδης ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε νὰ μὴ μοῦ πληρώνουν πιὰ τὴν ὑποτροφία μου. Αὐτὸ ποὺ λέω τῶρα δὲν εἶναι βέβαια πολὺ εὐγενικό, ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε νὰ περιμένετε καλοὺς τρόπους ἀπὸ ἐμένα. Ἕνα Ὀρφανοτροφεῖο δὲν εἶναι ἀριστοκρατικὸ Παρθεναγωγεῖο ὅπου τὰ κορίτσια μαθαίνουν καλοὺς τρόπους.

Τὰ ξέρετε λοιπόν; Τὰ μαθήματα δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ μοῦ φαίνονται πιὸ δύσκολα στὸ Κολλέγιο. Τὸ πιὸ δύσκολο γιὰ μένα εἶναι οἱ ὧρες ποὺ εἴμαστε ἐλεύθερες. Τὶς περισσότερες σχεδὸν φορὲς δὲν καταλαβαίνω γιὰ τί μιλοῦν τὰ κορίτσια. Τὰ λόγια τους, τὰ ἀστεῖα τους, ὅλα μοῦ φαίνεται πῶς ἀναφέρονται σὲ ἕνα παρελθὸν ποὺ τὸ ξέρει κάθε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα. Εἶμαι ξένη στὴ ζωή, καὶ δὲν καταλαβαίνω τὴ γλῶσσα της. Πολὺ δυσάρεστο συναίσθημα, μὰ τὴν ἀλήθεια. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὸ εἶχα. Στὸ Γυμνάσιο τὰ κορίτσια μαζεύονταν καὶ μὲ κοίταζαν σὰν περίεργο φαινόμενο. Ἤμουν ἀλλοιώτικη, διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, αὐτὸ ἦταν κοινὸ μυστικό. Μοῦ φαινόταν πῶς ἐπάνω στὸ μέτωπό μου ἦταν γραμμένο «Ἄσυλον Τζὼν Γκρίερ». Καὶ βρίσκονταν τότε μερικὲς πονόψυχες ποὺ σκέπτονταν πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔρθουν κοντά μου καὶ νὰ μοῦ ποῦν δυὸ καλὰ λόγια. Ὅλες τὶς μισοῦσα. Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες μὲ τὸ πονόψυχο ὕφος.

Ἐδῶ κανένας δὲν γνωρίζει πῶς ἀναστήθηκα μέσα σ' ἕνα Ἄσυλο. Στὴν Σάλλυ Μὰκ-Μπράϊδ εἶπα πῶς ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ἔχουν πεθάνει καὶ πῶς ἕνας καλὸς καὶ εὐγενικὸς γέρος κύριος ἔχει ἀναλάβει νὰ μὲ σπουδάσῃ— πρᾶγμα ποὺ ἄλλωστε εἶναι καὶ ἀλήθεια. Δὲν θέλω νὰ μὲ νομίζετε ἄνανδρη ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ σὰν τὰ ἄλλα τὰ κορίτσια καὶ τὸ πένθιμο ἐκεῖνο Ἄσυλο, ποὺ πλακώνει ὅλη μου τὴν παιδικὴ ἡλικία μὲ τὴν ἀπαίσια σκιά του, στέκεται σὰν ἕνας φραγμὸς ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνες καὶ σὲ μένα. Ἂν μπορέσω νὰ τοῦ γυρίσω τὴν πλάτη καὶ νὰ τὸ σβύσω ἀπὸ τὸ μυαλό μου φαντάζομαι πῶς θὰ ἤμουν τὸ ἴδιο εὐπρόσδεκτη ὅσο καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια. Δὲ φαντάζομαι πῶς θὰ ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη πραγματικὴ διαφορά, ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁπωσδήποτε ἡ Σάλλυ Μὰκ-Μπράϊδ μὲ ἀγαπάει.

Πάντα δική σας
Γιούντη Ἄμποτ
(Τὸ γένος Γερουσά)

Σάββατο πρωΐ

Κάθησα καὶ ξαναδιάβασα τὸ γράμμα ποὺ σᾶς εἶχα γράψει καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἔχει ὕφος πολὺ μελαγχολικό. Ἀπ' αὐτὸ δὲν μαντεύετε πῶς μοῦ ἔπεσαν παραπανιστὰ μαθήματα, δηλαδὴ πῶς ἔχω νὰ ἐπεξεργασθῶ ἕνα εἰδικὸ θέμα γιὰ τὴ Δευτέρα τὸ πρωΐ, νὰ κάνω ἐπανάληψη στὴ γεωμετρία καὶ πῶς, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, μοῦ κόλλησε κι' ἕνα ἀνυπόφορο συνάχι;

25 Ὀκτωβρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Μὲ πῆραν στὴν ὁμάδα τοῦ Μπάσκετ-Μπὼλλ καὶ θἄξιζε νὰ ἰδῆτε τὸ χτύπημα ποὺ ἔχω στὸν ἀριστερό μου ὦμο. Εἶναι γαλάζιο καὶ μαονὶ μὲ τριανταφυλλιὲς λουρίδες. Ἡ Τζούλια Πέντλετον χάλασε κόσμο γιὰ νὰ μπῇ στὴν ὁμάδα μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ζήτω!

Βλέπετε τί μοχθηρὴ καὶ μικρόψυχη ποὺ εἶμαι;

Τὸ Κολλέγιο γίνεται κάθε μέρα καὶ πιὸ εὐχάριστο. Μοῦ ἀρέσουν τὰ κορίτσια καὶ οἱ δασκάλες καὶ τὰ μαθήματα καὶ τὸ γήπεδο καὶ ὅλα τὰ φαγητά. Μᾶς δίνουν δύο φορὲς τὴ βδομάδα παγωτὸ καὶ ποτέ, μὰ ποτέ, σκέτες τηγανίτες.

Εἴχατε πεῖ πῶς θὰ θέλατε νὰ λαβαίνατε νέα μου μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ἐγὼ σᾶς βομβαρδίζω κάθε τρεῖς μέρες καὶ μ' ἕνα γράμμα. Εἶχα ὅμως τόσο ξετρελλαθεῖ μὲ ὅλα τοῦτα τὰ καινούργια ποὺ μοῦ ἔτυχαν, ὥστε μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὰ διηγηθῶ σὲ κάποιον. Ὁ μόνος κάποιος ποὺ γνωρίζω εἶσθε σεῖς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τοῦτη τὴ γραμματοπλημμύρα, ποὺ ἄλλωστε θὰ σταματήσῃ πολὺ γρήγορα. Ἂν τὰ γράμματά μου σᾶς πονοκεφαλιάζουν ἔχετε ὅλη σας τὴν εὐκολία νὰ τὰ ρίχνετε σωρὸ μέσα στὸ καλάθι. Σᾶς δίνω τὴν ὑπόσχεση νὰ μὴν σᾶς ξαναγράψω πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα Νοεμβρίου.

Δική σας
ἡ πολυλογοῦ
Γιούντη Ἄμποτ

15 Νοεμβρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ἀκοῦστε νὰ μάθετε τί διδάχθηκα σήμερα:

Ἡ διάμετρος τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας μιᾶς κανονικῆς πυραμίδος ἰσοῦται μὲ τὸ ἥμισυ γινόμενον τοῦ ἀθροίσκατος τῆς περιμέτρου τῆς βάσεώς της, διὰ τοῦ ὕψους τοῦ ἑτέρου τῶν τραπεζοειδῶν της.

Φαίνεται ἀπίστευτο, ἔ; καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι καὶ—μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

Δὲν σᾶς ἔκανα λόγο γιὰ τὶς τουαλέττες μου, ἢ ὄχι; Ἔχω ἓξ φορέματα,ὅλα καινούργια καὶ ὡραῖα καὶ ἀγορασμένα ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα — ὄχι Λίππετ! Ἔχω λοιπὸν ἕνα φόρεμα βραδυνὸ ἀπὸ τριανταφυκλιὰ μουσελλίνα μὲ ἀτλαζωτὸ μισοφόρι ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα, (μὲ κάνει πολὺ ὄμορφη σὰν τὸ φοράω). Ἕνα μπλὲ φόρεμα γιὰ τὴν ἐκκλησία καὶ ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ μὲ ἀνατολίτικα κεντήματα (ποὺ μὲ κάνει νὰ μοιάζω σὰν τσιγγάνα) καὶ ἕνα ἄλλο ἀπὸ πράσινο ψιλὸ κασμίρι καὶ ἕνα φόρεμα περιπάτου γκρίζο καὶ ἕνα καθημερινὸ γιὰ τὰ μαθήματα. Ἡ γκαρντερόμπα αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν βέβαια ὑπερβολικὴ γιὰ τὴ Τζούλια Πέντλετον, μὰ γιὰ τὴν Γερουσὰ Ἄμποτ—ὤ Παναγία μου!

Θαρρῶ πῶς τῶρα θὰ σκέπτεσθε πόσο ξιπασμένο καὶ ἐπιπόλαιο πλᾶσμα εἶναι αὐτὴ ἡ Γερουσὰ Ἄμποτ καὶ τί πεταμμένα χρήματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ξοδεύει κανεὶς γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἕνα κορίτσι!

Ἄχ, καλέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ἂν δὲν εἴχατε φορέσει παρὰ θαλασσιὰ τσίτια σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ θὰ νοιώθατε καλύτερα αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι. Καὶ ὅταν μπῆκα στὸ Γυμνάσιο, ἄρχισε γιὰ μένα μιὰ νέα περίοδος, χειρότερη ἀκόμη ἀπὸ τὰ θαλασσιὰ τσίτια: «Τὸ καλάθι τῶν φτωχῶν»

Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί τρεμούλα μ' ἔπιανε ὅταν ἦταν νὰ παρουσιαστῶ στὸ σχολεῖο, ντυμένη μὲ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀποφάρια τοῦ «καλαθιοῦ τῶν φτωχῶν». Εἶχα τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πῶς μέσ'στὴν τάξη θὰ μὲ βάζαν νὰ καθήσω δίπλα στὸ κορίτσι ποὺ τ' ἀποφόρι ποὺ φοροῦσα ἦταν πρῶτα δικό της

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ἡ Γιούντη,τουτέστιν ἡ Γερουσὰ Ἄμποτ στὸ Μπάσκετ-μπόλ,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΝ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος, κι' ὁ ἀδελφός του Παῦλος ὅταν ἦταν παιδιά, στὴν πατρίδα τους Νάντη.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΡΟ

Ὄνειρο λάμπει ἀργυρωμένο,
Ποὺ ἀργεῖ νὰ τὸβρῃ ἡ χαραυγή.
Τ' ἀστέρι αὐτὸ τὸ εὐλογημένο.
Ποὺ ἀπὸ ψηλὰ φέγγει στὴ γῆ.

Ἀπὸ μακριὰ ἔχει ξεκινήσει
Ἀπὸ μιὰ φάτνη ταπεινή,
Τὸ χρυσὸ φῶς του νὰ σκορπίσῃ
Στὴν οἰκουμένη ποὺ πονεῖ

Κάθε παιδάκι στὰ ὄνειρά τοῦ
Τὸ βλέπει ἀπόψε ὁλονυχτὶς
Νὰ στέλνῃ τάγιο μύνημά του
Σ' ὅλα τὰ κέρατα τῆς γῆς.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΧΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Έτσι ο Καμύλκ-πασάς είχε όλο τον καιρό να σκεφθή τους κινδύνους που θά τοῦ δημιουργοῦσε ἡ ἀπόδαση τῶν Αἰγυπτίων στὴ Συρία.

Ἦταν τότε πενηντατεννιά χρονῶν καί, γι' ἄνθρωπο ποὺ τόσο βασανίσθηκε στὴ ζωή του, ἀρχίζαν πιὰ τὰ γεράματα. Κουρασμένος, ἀποθαρρημένος, ἀπογοητευμένος, μὴ γυρεύοντας πιὰ παρὰ τὴν ἡσυχία ποὺ ἔλπισε νὰ βρῆ στὴν ἡσυχη ἐκείνη πόλη, ἔβλεπε τὰ πράγματα νὰ τοῦ ἔρχουνται πάλι ἀνάποδα.

Ἦταν φρόνιμο νὰ μείνη στὰ Χαλέπι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἰμπραΐμ ἑτοιμαζόταν νὰ κατακλύση ὅλη τὴ Συρία; Ὁ νικηφόρος του στρατός, ὕστερ' ἀπὸ τὸν Ἅγιο-Ἰωάννη τῆς Ἄκρας, ποὺ δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ τὸν ὁποτάξη, δὲν θὰ πήγαινε καὶ στὴ Δαμασκό, καὶ στὴ Σιδῶνα, καὶ στὸ Χαλέπι; Κι' ὁ Καμύλκ-πασὰς δὲν θἄπεφτε πάλι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του;..

Τότε πῆρε μιὰ ἀπόφαση τελειωτική: Δὲν τἄχαν μ' αὐτόν, τὴν περιουσία του μόνο ἤθελαν νὰ τοῦ πάρουν, νὰ τὴν μοιρασθοῦν ὁ Μουρὰτ μὲ τὸν Μεχμέτ-Ἀλῆ καὶ τὸν Ἰμπραΐμ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξαφανίση αὐτὴ τὴν περιουσία, νὰ τὴν καταχωνιάση σ' ἕνα μέρος κρυφό, ὅπου κανένας νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὴν ἀνακαλύψη. Καὶ κατόπι θἄθελε πῶς θὰ ἔρχουνταν τά πράγματα.

Ἂν ποτὲ ἀποφάσιζε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ χώρα ποὺ τοῦ ἄρεσε ἡ ἂν ἡ Συρία ξαναγινόταν ἐλεύθερη ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ζήση ἐκεῖ μὲ κάθε ἀσφάλεια, θὰ πήγαινε νὰ πάρη τὸν θησαυρό του ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θὰ τὸν εἶχε κρύψει.

Ὁ πλοίαρχος Ζὸ ἐπιδοκίμασε τὸ σχέδιο τοῦ Καμύλκ καὶ προσφέρθηκε νὰ τὸ ἐκτελέση σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ φανερωθῆ ποτὲ τὸ μυστικό. Ἀγοράσθηκε ἕνα γολεττόβρικο. Σχηματίσθηκε ἕνα πλήρωμα ἀπὸ ναῦτες ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μεταξύ τους, ἀφοῦ δὲν ἦταν οὔτε κἂν συμπατριῶτες. Καὶ τὰ βαρέλια φορτώθηκαν χωρίς νὰ ὁποπτευθῆ κανένας τί εἶχαν μέσα.

Στὶς 13 Ἀπριλίου, τὸ καράβι, ποὺ πῆρε καὶ τὸν Καμύλκ, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Λατακιέ.

Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ ἦταν νὰ βρεθῆ ἕνα νησάκι ποὺ τὴ γεωγραφική του θέση νὰ μὴ τὴ γνωρίζουν παρὰ ὁ καπετάνιος κι' ὁ πασάς. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μπερδέψουν τὸ πλήρωμα ὥστε κανένας ναύτης νὰ μὴν καταλάβη τί δρόμο ἀκολούθησε τὸ πλοῖο. Ἔτσι ὁ πλοίαρχος Ζύ, δεκαπέντε μῆνες ποὺ βάσταξε τὸ ταξίδι, ἄλλαζε ρότα κάθε λίγο καὶ λιγάκι. Ποῦ λοιπὸν βρισκόταν τὸ βρίκι, στὴ Μεσόγειο ἢ σ' ἄλλη θάλασσα, στὴν Εὐρώπη ἢ σ' ἄλλη ἤπειρο, ὅταν φάνηκε κεῖνο τὸ νησάκι; Κι' ὁ πιὸ ἔμπειρος ναύτης δὲν θἄξερε νὰ πῆ.

Εἴδαμε πῶς ὁ Καμύλκ-πασάς, ἀπελπισμένος νὰ βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ζηροῦσε, ἦταν ἕτοιμος νὰ κατραπαντίση τὸ θησαυρό του, ὅταν φάνηκε ἀνέλπιστα τὸ νησάκι ποὺ δὲν ἦταν σημειωμένο στὸ χάρτη — τὸ ἄγνωστο νησάκι ποὺ ἔμελλε νὰ κρύψη τὸ θησαυρό.

Αὐτὰ τὰ «προηγούμενα» ἔπρεπε νὰ ξέρη ὁ ἀναγνώστης. Δὲν θὰ ξαναγυρίσουμε πιὰ στὰ ἱστορικὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας. Ἡ διήγησή μας θὰ πάρη ἄλλη τροπή, διασκεδαστικώτερη βέβαια ἀπὸ τὸ σοβαρό, ἀλλ' ἀναγκαῖο αὐτὸ προοίμιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὅπου τὸ ἄγνωστο νησὶ γίνεται ἀπαραβίαστο θησαυροφυλάκιο.

Ὁ πλοίαρχος Ζὸ ἔδωσε τὶς ἀναγκαῖες διαταγὲς στὸν τιμονιέρη ὥστε νὰ μετριασθῆ ἡ γρηγοράδα τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ γίνη τὸ ἄραγμα μ' εὐκολία. Ἄφησαν μόνο τὸ μεγάλο φλόκο καὶ τὴ μπριγγαντίνα. Τἄλλα πανιὰ μαζεύθηκαν. Τὸ πρωϊνὸ ἀέρι φυσοῦσε ἐλαφρὸ ἀπὸ τὰ βορειοανατολικά. Ἂν σηκωνόταν τρικυμία, τὸ καράβι θἄταν προφυλαγμένο κοντὰ στὸ νησάκι.

Ὡστόσο προχωροῦσαν μὲ μεγάλη προσοχή. Φοβοῦνταν τὶς ξέρες, τοὺς ὑφάλους ποὺ μποροῦσε νὰ ὑπάρχουν στὰ περίχωρα τῶν βράχων. Εὐτυχῶς ἡ βολίδα, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ ρίχνη ὁ λοστρόμος, δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀπότομη βύθιση τοῦ βυθοῦ. Παντοῦ ἡ θάλασσα ἦταν βαθειά.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα — ὅπως δηλαδὴ μποροῦσαν νὰ κρίνουν ἀπὸ ἀπόσταση ἑνὸς μελλίου — τὸ ἄγνωστο νησάκι δὲν ἦταν ἀκόμα στὴν κατοχὴ κανενός, οὔτε τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, γιατὶ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο. Οἱ βράχοι του σχηματίζαν ἀπὸ πάνω ἕν' ἀρκετὰ ἴσιο πλάτωμα — ὁροπέδιο νὰ ποῦμε — ποὺ εἶχε σχῆμα αὐγοῦ, μὲ περίμετρο περίπου τριακοσίων ὀργυιῶν, μάκρος ἑκατὸν πενήντα καὶ πλάτος ἑξήντα ὡς ὀγδόντα. Ἀλλὰ οἱ βράχοι ἀπὸ κάτω ἀποτελοῦσαν ἕνα σύμπλεγμα σταθερὸ καὶ δὲν ἦταν συσσωρευμένοι ἑ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο σὲ τρόπο ποὺ νὰ φοβᾶσαι γιὰ τὴν ἰσορροπία τους. Φαινόταν πὼς τὸ νησάκι αὐτὸ δὲν ξεφύτρωσε ἀπότομα ἀπὸ μιὰ ἔκρηξη, ἀλλὰ προῆλθε ἀπὸ μιὰ βραδεῖα, βαθμιαία ἀνύψωση τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας. Δὲν παρουσίαζε μεγάλες ἀνωμαλίες — ἐδῶ βαθεῖς ὁρμίσκους κι' ἐκεῖ φτενὰ καὶ μακρυὰ ἀκρωτήρια σὰν πλοκάμους ὀχταποδιοῦ. Ἔμοιαζε μᾶλλον μ' ἕνα πελώριο στρεῖδι ἢ μὲ μιὰ τεράστια χελώνα. Τὸ καύκαλο τῆς χελώνας αὐτῆς στρογγύλευε κι' ἐξογκωνόταν στὰ κέντρο, ὥστε τὸ πιὸ ψηλό του σημεῖο ὑψωνόταν ὡς ἑκατὸν πενήντα πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Δέντρα ὑπῆρχαν στὸ νησάκι; Οὔτε ἕνα ἴχνος ἀπὸ βλάστηση; Τίποτα. Ἴχνη ἀπὸ ἐκμετάλλευση; Πουθενά. Φαινόταν πὼς δὲν εἶχε κατοικηθεῖ ποτὲ — καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ — μὰ καὶ πὼς δὲν ἦταν κατάλληλο γιὰ διαμονὴ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν ἄγνωστη γεωγραφική του θέση καὶ μὲ τὴν πετρώδη, τὴν ἄγονή του, σύσταση, ἦταν ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ θάψη ἐκεῖ τὰ πλούτη του ὁ Καμύλκ-πασάς...

«Θἄλεγε κανένας πὼς ἡ φύση τὸ ἔκαμε ξεπίτηδες» συλλογιζόταν ὁ καπετάνιος του.

Μαζεύοντας ὁλοένα τὰ πανιὰ καὶ πλέοντας σιγὰ σιγά, τὸ βρίκι ἔφθασε σὲ ἀπόσταση ὀλίγων ὀργυιῶν. Τότε δόθηκε ἡ δικταγὴ ν' ἀγκυροβολήση. Ἡ ἄγκυρα λύθηκε καί, ξετυλίγοντας τὴν ἀλυσίδα της, βυθίσθηκε κι' ἔπιασε σὲ βάθος εἰκοσιοκτὼ ὀργυιῶν.

Ἡ θάλασσα, βλέπετε, γύρω ἀπὸ τοὺς βράχους ἐκείνους, ἦταν ἀρκετὰ βαθειά, τουλάχιστο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τὸ καράβι θὰ μποροῦσε νὰ πλησιάση περισσότερο, ἴσως καὶ νὰ περιπλεύση τὸ νησάκι χωρὶς φόβο νὰ καθήση πουθενά. Ὡστόσο καλύτερα ἦταν νὰ σταθῆ σ' ἐκείνη τὴν ἀπόσταση.

Ἀφοῦ ἀγκυροβόλησαν, ὁ λοστρόμος μάζεψε καὶ τὰ τελευταῖα πανιὰ κι' ὁ καπετάνιος ἀνέβηκε στὸ κάσσαρο, ὅπου στεκόταν κι' ὁ Καμύλκ.

— Ν' ἁρματώσω τὴ μεγάλη βάρκα, Ἐξοχώτατε; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι, τὴ μικρή. Προτιμῶ νἀποβιβασθοῦμε μόνο οἱ δυό μας.

— Ὅπως προστάξετε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Β' ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Κρῦο τὸ ξεροβόρι στὰ καλντερίμια καὶ τὸ νεροχύτιονο ἀπαλὸ γρήγορο παρδαλὸ σύννεφο ποὺ ἀργὰ πέφτει καὶ σκεπάζει τὸ χαρούμενο ψίθυρο τοῦ χωριοῦ.

Τέλειωσε ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐκκλησιά, κι' ἡ ἀντάρα ἀπ' τὸ βουνὸ χτυποβροντιέται μονάχη στὰ ἔρημα τὸ κολτερίμια.

Χρονιάρα μέρα σήμερα κι' ὅλα τὰ παραθύρια φωτᾶνε σὰ χαρούμενα κεριὰ στὸν Πλάστη καὶ πετᾶνε γιορτινὰ τὸ φωτερό τους ἀγκάθι στὸν παγωμένο δρόμο. Ἀμπαρωμένη κάθε ξώπορτα κρύβει ἀπ' τὴν κρυάδα τοῦ ἔρημου δρόμου τὴ χαρούμενη ζεστασιὰ τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ. Κι' εἶν' ὅλοι σήμερα στὸ καλὸ τὸ δῶμα μὲ τὸ παχὺ τὸ γιοῦκο καὶ τὸ τζάκι τὸ ζεστό, κι' ὁμορφα ὀρεχτικὰ μοσκομυρίζει τὸ γουρούνι τῆς χρονιᾶς στὸ γιορτινὸ τραπέζι.

Ὁ φοῦρνος ἀπὸ νωρὶς πέταξε τὰ καλοζυμωμένα τὰ ψωμιά, τὰ ροδοκόκκινα, τ' ἀφράτα σὰν τ' ἁπαλὰ τὰ χέρια τῆς καλῆς ζυμώτρας.

— Ἄντε μωρὲ γυναῖκα, καὶ τοῦ χρόνου, γειὰ στὰ χεράκια σου, καὶ χτυπάει μερακλίτικα τὸ πηρούνι στὸ παχὺ μαζὶ κι' ἀνοίγουν πρόθυμα τὰ πεινασμένα στόματα, κι' ἀδειάζουν τὰ τσανάκια.

— Καὶ τοῦ χρόνου βρὲ παιδιά! καθὼς ἀδειάζει ἡ πλανεύτρα ἡ κούπα στὸ διψασμένο στόμα, κι' εἶναι τὸ γιὸ γερὸ καὶ κάνει θάμματα!..

Τὸ ἔλατο κτυποβροντιέται στὸ βουνό, σύρλιάζουν τὰ φαράγγια μὲ τ' ἀνέμου τὸ χουϊτὸ καὶ τὸ σύρλιασμα τ' ἀγριμιοῦ ἀχολογάει τρομαχτικά, ὅλα μεγαλόπρεπα, ἅγια, τιτανικά, σοτχειὰ τῆς Θείας νύχτας βροντᾶν τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα.

Μέσα μιὰ ἁπλὴ ζεστασιὰ καὶ γαλήνη... ὁ γάτος εὐχαριστημένος ρουχαλίζει στὴ γωνιά του κι' ἐκεῖ στὸ τζάκι σιμὰ τὸ φωτεινὸ δέκα στόματα ἀθῶα, ἀνοιχτά, ρουφᾶν τὰ λόγια τοῦ παπούλη.

— Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ σὰ σήμερα σ' ἕνα χωριὸ στὴ Ναζαρὲτ τοῦτο τὸ βράδυ ἡ Παναγίτσα μας γέννησε τὸ Χριστό...

Τζιτζίκι [Α]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὸ χωριὸ κοιμᾶται τὸν βαθύ του ὕπνο. Τὸ χιόνι πέφτει ἀπὸ χτὲς σιγὰ σιγὰ καὶ σκεπάζει τὴ γῆ στὸν ὁλόσπορο μανδύα της.

Ἡ σιγαλιὰ διακόπτεται μόνο ἀπ' τὸ γαύγισμα κανενὸς σκύλου. Ἔπειτα πάλι σιωπή.

Ἀλλ' ἄξαφνα νά! Μέσ' στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας ξεχύνουντσι χαρούμενοι οἱ ἦχοι τῆς Χριστουγεννιάτικης καμπάνας

Ντίν... Ντάν... Ντίν... Ντάν... σὰν νὰ λένε. Φτάνει πιὰ ὁ ὕπνος σηκωθῆτε. Ὁ καλός μας Χριστὸς γεννιέται. Σηκωθῆτε κι' ἐλᾶτε νὰ Τὸν δοξολογήσουμε ὅλοι μαζί, ἐλᾶτε νὰ εὐλογηθοῦμε ὅλοι ἀπ' τὸ θεῖο Του χέρι. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε.

Μὲ μᾶς τὸ χωριὸ γεμίζει βοή. Τὰ σπίτια ἀνοίγουν καὶ μέσα σὰν σκοτάδι προβάλλουν παιδάκια γελαστὰ μὲ τὰ φαναράκια στὸ χέρι καὶ γριὲς γιαγιάδες μὲ τὸ μάλλινο σάλι κουκουλωμένες.

Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκκλησιά.

Σὲ λίγο ὅλοι μαζεμένοι κάτω ἀπ' τὸ μικρο της θόλο ψάλλουμε συνοδεύοντας τὸν παπποῦ «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε...»

Εἰσπρακτοράκι [Γ]

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἀπόψε γλυκοσημαίνουν οἱ καμπάνες. Ἀπόψε τὸ χιόνι σκεπάζει μ' ἀνάλαφρους πέπλους τὴν πλάση, καὶ τ' ἀστέρια σκύβουν εὐλαβικὰ στὴ γῆ. Ἀπόψε σιγοῦν κι' οἱ βοριάδες καὶ τ' ἀγρίμια, καὶ μόνο οἱ καμπάνες γλυκά, ἁπαλά, μελωδικά, σκορποῦν τὸν ἀσημένιο ἀνκίλαλό τους στὴν ὁλόλευκη πλάση

Ἀπόψε γεννιέται ἕνας Θεός. Ὅλα σιγοῦν κι' ὅλα προσμένουν. Γεννιέται ἕνας Θεός. Κι' ἀπ' τὴν ὁλόφωτη ἐκκλησιά, οὐράνια, Θεϊκιὰ ξεχύνεται ἡ ψαλμωδία.

Ἀπόψε θὰ ξεκινήσουν οἱ πιστοί, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἄστρων. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χιονισμένα μονοπάτια γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸ βρέφος ποὺ χαμογελᾶ μέσα ἀπ' τὴ φάτνη.

Ἀπόψε τὰ μικρούλια, ἄδολες κι' εὔπιστες ψυχές, θὰ βάλλουν μὲ προσοχὴ τὰ παπουτσάκια τους δίπλα στὸ τζάκι, προσμένοντας τὴ χαρὰ ποὺ θὰ τοὺς ἔρθη ἀπ' τὴν ψηλὴ καμινάδα. Στὸν ὕπνο τους θὰ δοῦν γαλάζια ἀγγελούδια.

Ἀπόψε κάθε καρδιὰ προσμένει, λαχταρᾶ, πιστεύει.

Χριστέ μου, ἀπόψε εὐλαβικὰ θὰ γονατίσω μέσ' στὰ χιόνια. Μόνη... ὁλομόναχη. Μακρυὰ ἀπ' τὴν ἐκκλησιά, μακρυὰ ἀπ' τὶς ψαλμωδίες, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή· ὁλομόναχη. Θὰ γονατίσω, Χριστέ μου, μέσ' στὰ χιόνια, στὴν ὁλόλευκη ἐκκλησιὰ τῆς ἅγιας πλάσης σου, κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ γλυκό, τρεμάμενο φέγγος τῶν ἀστεριῶν. Τὰ χείλη μου δὲν θὰ ποῦνε προσευχή. Θὰ πῆ ἡ ψυχή μου. Καὶ σύ Χριστέ μου, ποὺ γεννιέσαι ἀπόψε, κάνε τὴν προσευχή μου ν' ἀνεβῆ ψηλά. Κάνε τὴν ψυχή μου νὰ πιστέψη πὼς ἡ προσευχή μου θὰ φτάση πάλι ὡς τὰ οὐράνια. Κάνε την πάλι ἁπλὴ κι' εὔπιστη σὰν τότε, ποὺ, μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ πίστευε πὼς θὰ φέρη τὴν προσευχή μου ὡς τὸ Θεὸ ἕνα ἀγγελοῦδι. Κάνε την ἁπλὴ σὰν τότε ποὺ ὅλα τὰ πίστευε κι' ὅλα τὰ λαχταροῦσε. Ὅ,τι μοῦ μάθαν οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ σοφίες τους σκέπασέ τα ἀπόψε ἁπαλὰ μὲ τὸ χιόνι, ντύσε τὴ σκέψη μου λευκή. Κάνε την νὰ ποθῆ καὶ νὰ πιστεύη.

Χριστέ μου! Ἀπόψε δὲν θὰ πάρω τὸν γνώριμο δρόμο τῆς ἐκκλησιᾶς ποὺ ἔπερνα τόσα χρόνια, δὲν θὰ μὲ φωτίσουν τὰ ἀφιερώματα τῶν χριστιανῶν, οὔτε οἱ ἅγιες καντῆλες. Θὰ πάρω τὸ μονοπάτι ποὺ βγάζει στὴν ἐρημιά, μὲ συντροφιὰ τὸ τρεμάμενο φέγγος τῶν ἀστεριῶν. Θὰ γονατίσω μέσ' στὰ χιόνια, ἀνάμεσα στὴ λευκοντυμένη φύση, κάτω ἀπ' τὴν ἀπεραντοσύνη τ' οὐρανοῦ. Μόνο οἱ καμπάνες θὰ ἠχοῦν ἀλαργινὰ κι' ἀπόκοσμα. Ἡ ψυχή μου θὰ σιγοπῆ προσευχὴ μέσα στὰ χιόνια: Κάνε τὴ σκέψη μου ἁπλὴ κι' εὔπιστη σὰν πρώτα.

Κι' ὕστερα, ἀργά, σὰν ὅλα θὰ κοιμοῦνται, κάποια παλιὰ συνήθεια θὰ μὲ φέρη ὡς τὸ τζάκι. Μὲ μιὰ λαχτάρα — ποὺ ξεχάσθηκε ἀπ' τὰ παιδικά μου χρόνια — κάτι θ' ἀφήσω ἐκεῖ. Δὲν θὰ προσμένω οὔτε χαρές, οὔτε χριστουγεννιάτικα σοφλίδια. Τέτοιες λαχτάρες τὶς πῆραν τὰ χρόνια! Θ' ἀφήσω ἐκεῖ τὴ σκέψη μου τὴν ἴδια. Κι' ἐκεῖνος ποὺ γυρνᾶ τὴ χιονισμένη νύχτα μέσ' στὶς καμινόδες μοιράζοντας τὴ γλυκειὰ χαρὰ τῶν δώρων, ἂς μοῦ τὴν κάνει ἁπλὴ σὰν πρῶτα.

. . . . . .

Ἀπόψε ὅλα σιγοῦν κι' ὅλα λευκὰ προσμένουν. Γεννιέται ἕνας Θεός... κι' ἡ ψυχή μου θὰ πῆ μιὰ προσευχὴ μέσα στὰ χιόνια, κάτω ἀπ τὸ φέγγος τῶν ἀστεριῶν.

Τιτίκα Β]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τί μεγάλη, τί μαγική λέξη! Στὸ ἄκουσμά της πόσες ψυχὲς χαίρουνται, πόσες ψυχὲς αἰσθάνουνται μιὰ ἀγαλίαση, μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση!

Εἶναι μιὰ γιορτὴ ποὺ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, τὴν περιμένουν μ' ἀνυπομονησία. Μὰ νά την, ἔφθασε. Ἔφτασαν τὰ Χριστούγεννα. Σήμερα θἀρθοῦν τὰ παιδιὰ νὰ ποῦν τὰ κάλαντα, νὰ ποῦν τὸ «καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες», ν' ἀκουστοῦν οἱ γλυκὲς φωνές τους, ποὺ βγαίνοντας ἀπ' τὰ βάθη τῆς ἀγνῆς καρδιᾶς τους, εὔχονται καλὰ Χριστούγεννα, εὔχονται εὐτυχία καὶ χαρά.

Σὰν σήμερα, ἐδῶ καὶ 1936 χρόνια ὁ Χριστός μας γεννιόταν μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Καὶ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ 1936 χρόνια, ἑκατομμύρια χριστια-

νοὶ μαζεύονται στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ποῦν κι' αὐτοί, ὀὰν τοὺς ἀγγέλους, τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις».

***

Σήμερα, στὶς δύο τὰ μεσάνυχτα, στὸ χωριό τους, ἄλλοι, θὰ σηκωθοῦν, κάτω ἀπ' τὸ χιόνι καὶ τὴν παγωνιὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ μαζευτοῦν στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι, θ' ἀνάψουν ἕνα κερί, γνήσιο τῆς μέλισσας. Ἐκεῖ μέσα στὴν ἁπλότητα καὶ μετριοφροσύνη, μέσα στὴν καθαρὴ ἐκδήλωση τῆς λατρείας, πρέπει νὰ βρίσκεται κανεὶς τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Ἐκεῖ μέσα, στὰ στενὰ αὐτὸ χῶρο, ποὺ τὸν φωτίζει τὸ φῶς ἀναρίθμητων κεριῶν, ἕνα πλῆθος χαρούμενοι ἄνθρωποι θὰ ψάλουν τὸ «ἡ Γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν», ψιθυριστά.

Ἐκεῖ μέσα θ' ἀκουστῇ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντα παπᾶ, νὰ ψέλνῃ τὸ γλυκὸ «ἀνατολὴ ἀνατολῶν».

Ἐκεῖ μέσα, τέλος, ἀνάμεσα στὶς ἀγνὲς καὶ χαρούμενες μορφὲς τῶν χωρικῶν, ἀνάμεσα στὴν ἁπλότητα καὶ στὴν καλοσύνη, μπορεῖ νὰ γιορτάσῃ, κανεὶς τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις θὰ πᾶνε, οἱ περισσότεροι, στὴν ἐκκλησιά, κάτω ἀπ' τὰ πολύφωτα καὶ τοὺς μεγάλους πολυελαίους, μέσα στὴ γεμάτη μεγαλοπρέπεια ἐκκλησιά, γιὰ ν' ἀκούσουν κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ χρυσοφορεμένου Δεσπότη, τὸ «ἡ Γέννησίς σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

***

Σήμερα, ὅλοι θὰ φᾶνε τὴ χριστουγεννιάτικη σούπα, χαρούμενοι. Σήμερα ὁ παιδόκοσμος ἔχει τὴ γιορτή του. Ἀλλοῦ θὰ σεηθῇ τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο, φωτισμένο μὲ ἑκατοντάδες πολύχρωμα κεράκια, κασπαλισμένο μὲ ψεύτικο χιόνι, γεμάτο λαμπρὲς φοῦσκες, ποὺ γύρω του θ' ἀνοίξουν μὲ θαυμασμὸ τὰ μάτια τῶν μικρῶν προσκαλεσμένων. Ἀλλὰ καὶ στὰ πιὸ φτωχικά, ὅμως, σπίτια κάτι θὰ βρεθῇ γιὰ τὰ παιδιά, ἕνα τιποτένιο καραγκοζάκι, μιὰ πάνινη κουκλίτσα. Κι' ὅμως τὰ ἀσήμαντα αὐτὰ πράγματα τί ἐνθουσιασμό, προκαλοῦν, τί φωνές, τί χαρά!

Τὸ παιχνίδι! Νὰ ὁ πραγματικὸς βασιλιὰς τῆς ἑβδομάδας τῆς χαρᾶς, δηλαδὴ τῆς ἑβδομάδας ἀπ' τὰ Χριστούγεννα μέχρι τὴν Πρωτοχρονιά.

Τῆς ἑβδομάδας ποὺ παντοῦ ὑπάρχει ἡ χαρά, ποὺ παντοῦ ἀκούγεται τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Στέφανος τῆς Δόξης [Β]

ΚΑΠΟΙΕΣ ΩΡΕΣ... ΚΑΠΟΙΑ ΒΡΑΔΥΑ...

Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ ψυχὴ στὸ παρελθὸν γυρνάει, ποὺ τὸ ρολόϊ τὸ παλιὸ τοῦ τοίχου σταματάει καὶ ποὺ οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς στὰ τζάμια μας χτυπᾶνε.

—Ἂς μὴ μιλᾶμε!...

Κ. Οὐράνης

Ἀπ' τὸ γλυκὸ τ' οὐρανοῦ δὲν ἔμειναν τώρα παρὰ κάτι σὰν ἀνάμνηση. Ἀνάμνηση φωτεινή, ξανθή, γαλάζια τῶν καλοκαιριάτικων μεσημεριῶν.

. . . . . .

Ράθυμα κυλοῦνε τὰ σύννεφα στὸ στερέωμα, ὅλα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση, σὰ νὰ ξεκινήσανε ἀπὸ κάποια ἀφετηρία μὲ κάποιο σκοπό, γιὰ νὰ φτάσουνε σὲ κάποιο μεγάλο προορισμό. Σὲ κάποιο τέρμα.

Ἕνας χάλκινος, κρύος κλοιὸς αἰχμαλώτισε τὴν ψυχή μου μέσα του καὶ τὴν σφίγγει ἀφαιρώντας της τὸν ἀέρα... ἀγωνιᾶ... πνίγεται... σβύνει ἡ ψυχή. Κι' ὁ κρύος χάλκινος κλοιὸς στενεύει... στενεύει.

Θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὸ διάβασμα, μὰ δὲν μπορῶ. Τὰ γράμματα ὅμοια μὲ μικροὺς μαγνήτες καθηλώνουν τὸ βλέμμα στὴν ἴδια πάντα γραμμή, ποὺ τὴν διαβάζω καὶ τὴν ξαναδιαβάζω χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί λέει.

Καὶ τὰ μολυβένια σύννεφα σχηματίζουνε στὸ γαρίζο φόντο τ' οὐρανοῦ τὰ πιὸ παράξενα κι' ἀλλοπρόσαλα σχήματα, σχήματα ποὺ ποτὲ δὲ μένουνε σταθερά, ἀλλὰ πάντα βρίσκουνται σὲ κατάσταση μεταβατική. κατάσταση διαδοχικῶν μεταμορφώσεων, σὰ νὰ ζητᾶνε νὰ πετύχουν τὸ ἰδανικὸ χωρίς νὰ τὸ κατορθώνουν... Ἕνα ζευγάρι ἄλογα ξεφρενιασμένα, μ' ἀνεμισμένες χαῖτες, ἀκίνητα, μὲ τὰ πόδια τεντωμένα σὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, ποὺ δὲ θὰ καρποφορήσῃ ποτέ.

Νὰ καὶ μιὰ κορασιά, ποὺ μὲ τ' ἀνάλαφρο φόρεμά της μοιάζει μ' ἄυλο, μ' ἀέρινο δραμα, ἕτοιμο νὰ διαλυθῇ στὴν ἐλαφρότερη πνοή.

Κι' ἕνας ἄνθρωπος σὰ συννεφένιος, βουρκωμένος, ἕτοιμος ν' ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα.

Σὰν τὰ νέφη τὰ πολύμορφα τὰ ἕτοιμα ν' ἀρχίσουν θρῆνο, ἔτσι κι' ἡ ψυχή μου μοιάζει μὲ τὶς θολὲς εἰκόνες ποὺ ἀχνίζουνε μέσα της, χωρὶς κανένα σχῆμα.

Προσπαθῶ νὰ ξεδιαλύνω τὰ θολὰ τῆς ψυχῆς μου δράματα. Κι' οἱ ἄυλες μορφές, οἱ ὅμοιες μὲ τρεμουλιάρικους ἀχνούς, ἀρχίζουνε νὰ παίρνουν σχῆμα.

Καὶ βλέπω παλιὸ πρόσωπα λησμονημένα, ποὺ μοῦ χαμογελοῦν θλιμμένα καὶ χάνουνται. Καὶ σβύνουν.

Ὦ, παλιὲς καὶ γνώριμες μορφές, πόσο σᾶς ἀγαπῶ, καὶ σᾶς πεθυμῶ!... Ἀλλὰ φύγατε καὶ μ' ἀφήσατε μόνο... ὁλομόναχο. Γιατί;..

Κι' ἡ ψυχή μου ἐξοπάει σὲ κλάμμα βουβό. Κι' οἱ μορφὲς οἱ ἄυλες τῶν σύννεφων ἀρχίζουνε μαζί της τὸ κλάμμα.

Καὶ βρέχει... βρέχει...

Ντόριαν Γκρέϋ [Β]

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

Κύριος Γ'... — Ἀ! νὰ κι' ὁ γιός μου!

Κύριος Α... — Ποῦ εἶναι; δὲν τὸν βλέπω...

Κύριος Γ'... — Νάτος! Κοτζάμ γάϊδαρος, καὶ δὲν τὸν βλέπεις;

Κύριος Α... — Ἄχ, ναί! Ἴδιος ὁ πατέρας του εἶναι!..

Ἀγριεμμένη Θάλασσα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ Τοτὸς στὸν παπποῦ.

— Παπποῦ, τώρα στὴ γιορτή σου θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα ζευγάρι γυαλιά.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἀλλὰ δὲν θέλω, ἔχω.

— Δὲν ἔχεις κιά, παπποῦ, τὰ ἔσπασα.

Λευκοστυργιώτης

***

Μπροστὰ στὸν μικρὸ Μίμη καὶ τὸν μπαμπά του περνάει ἕνας λόχος μὲ τὸν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ Μίμης, ἀφοῦ παρακολουθεῖ τὸ στρατὸ λίγη ὥρα, λέει μ' ἔκπληξη στὸ μπαμπά του:

— Γιὰ κοίτα, μπαμπά, αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ξέρει νὰ μετράῃ πάνω ἀπὸ τὰ δυό!

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;

— Νά, δὲν τὸν βλέπεις, ποὺ ὅλο ἐν-δυὸ-ἐν-δυὸ» λέει!

Ἀρσακειάς Νο 11

***

Μεταξὺ συμμαθητριῶν:

— Ξέρεις, Μαρία, πῶς τὸ λένε αὐτὸ τὸ κουλούρι ποὺ τρώω;

— Ὄχι, πῶς τὸ λένε;

— Προϊστορικό!

— Μπᾶ, καὶ γιατί;

— Γιατὶ τὸ τρώω πρὶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

Ἀρσακειὰς Νο 11

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1935

Θαυμάσιος τόμος ἀπὸ 620 σελίδες.—400 εἰκόνες.—«Ἡ Κληρονομιὰ τοῦ Φακίρη».—«Ὁ Ἀετὸς καὶ τὸ Ἄστρον».—«Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ μαντρότοιχου».—«Ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Φουφούλη».—«Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε» καὶ ἄλλα τῆς Κυρὰ-Μάρθας.—100 Διηγήματα, 75 Ποιήματα, 50 Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ τοῦ Φαίδωνος κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ὁ τόμος ραμμένος, καὶ δρ. 110 ἄρραφος. Ταχυδρομικά: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ὁ ραμμένος δρ. 15, ὁ ἄραφος δρ. 5. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 35, εἴτε ραμμένος, εἴτε ἄρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Δεκεμβρίου 1935

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισέβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντησιν—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχουμαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω δ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

ΕΚΦΡΑΖΩ τὴ βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη μου στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε, ἀπονέμοντάς μου τὸ Ἀργυρό της Μετάλλιο. Ὁ κ. Φαίδων σᾶς γράφει σήμερα πόσα ὡραία, πόσο συγκινητικὴ ἦταν ἡ διαδικασία πρῶτα κι' ἔπειτα ἡ τελετὴ αὐτῆς τῆς ἀπονομῆς. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς κι' ὑπερήφανη, πού, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μου τιμητικοὺς τίτλους—ἔγκριση τοῦ Ὑπουργείου, σύσταση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου—θὰ μπορῶ στὸ ἑξῆς νὰγράφω καὶ «**βραβευμένη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία**». Αἰσθάνομαι ὁμως καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ φανῶ ἄξια καὶ τῆς νέος αὐτῆς τιμῆς, προσδεύοντας, βελτιώνοντας, ἀνακαινίζοντας ὁλοένα τὴν ἐκδοσή μου—κάνοντας ὀηλαδὴ μὲ ἀκόμα περισσότερο ζῆλο, καὶ μὲ καινούργιο θάρρος, μπορῶ νὰ πῶ, ἐκεῖνο ποὺ ἔκανα ἀπ' τὴν πρώτη μου ἐμφάνιση ὡς σήμερα. Ἡ ἀγάπη σας, ὅπως πάντα θὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ὁ παλιός μου φίλος ***Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος***, ποὺ εἶναι ὁ πολὺ γνωστός κ. ***Β. Παπαδάκης***, διευθυντὴς σήμερα τοῦ Τόπου στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, μοῦ ἔγραψε, τὴν ἑπομένη τῆς ἀπονομῆς τοῦ Μεταλλίου, τὰ ἑξῆς: «Μαζὶ μὲ τὴ συνδρομή μου γιὰ τὸ 1936, ποὺ σᾶς τὴ στέλλω φέτος διὰ 35ην, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, φορά, — πιστός ἀναγνώστης σου κατὰ τὰ παιδικά μου ἔτη, παρακολουθητής σου μετέπειτα, καὶ πρύτανις, ὑποθέτω, τῶν συνδρομητῶν σου—δέξου καὶ τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν τιμή ποὺ σοῦ ἔγινε χθές. Ἤμουν κι' ἐγὼ στὴν ὡραία καὶ συγκινητικὴ τελετὴ τῆς Ἀκαδημίας, ἐχειροκρότησα ζωηρὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἀκροατήριο καὶ συμπληρώνων τὴν πρόρρηση τοῦ φίλου κ. Οἰκονόμου, εὔχομαι νὰ ἑορτασθῇ στὸ μέλλον, ὄχι μόνο ἡ δευτέρα, ἀλλὰ σειρὰ ὅλη πεντηκοντατετηρίδων τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως». Εὐχαριστῶ, καλέ μου παλιὲ φίλε, σ' εὐχαριστῶ πολύ!

Πολλὰ γράμματα ἔχω φυλαγμένα γι' ἀπάντηση ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Μὰ ἐπειδὴ πάλι ὁ χῶρος μου εἶναι λίγος, θὰ πῶ ἀπὸ λίγα μόνο λόγια στὸν καθένα, παίρνοντας τὰ γράμματα μὲ τὴ σειρά...

Ὦ, θέβαια, ***Χωρὶς Φτερά!*** Εἶσαι συνδρομήτρια ἀπὸ τὸ 26, ἔδωσες ὡς τώρα 10 Τόμους μου, ἑπομένως ἔχεις μιὰ πολὺ καλὴ βιβλιοθήκη. Μὴν λυπᾶσαι ποὺ δὲν ἔχεις φέτος νὰ μοῦ κάμῃς καμιὰ καινούργια συνδρομήτρια: ὁ χρόνος εἶναι στὴν ἀρχή του, κάποιος θὰ βρεθῇ ὡς τὸ τέλος του...

Δὲν ἀμφιβάλλω, ***Μικρομέγαλε***, πὼς εἶσαι «φανατικὸ Διαπλασόπουλο», καὶ θερμὸς ὑποστηρικτής μου. Τὸ γραμματάκι μ' εὐχαριστήσε πολὺ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.

Γκριεναραγατέτσα, σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο τοῦ 1933 γιὰ νάχῃς συντροφιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ μείνῃς στὸ κρεββάτι. Σ' εὐχήθηκα μὲ τὴν καρδιά μου κι' ἐλπίζω νὰ πῆγε καλὰ ἡ ἐγχείρησή καὶ τώρα νὰ εἶσαι σηκωμένη. Γράψε μου.

Πολὺ εὐχαρίστως, ***Χλωμὴ Σελήνη***· ἄλλωστε τὰ περισσότερα παιδιὰ μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἀνανεώνουν. Τὴ σύστασή ἐκείνη σοῦ τὴν ἔκαμα, ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ ἰδῇς τὴν ὑπεροχή, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ πάρῃς ἰδέα πῶς πρέπει νὰ εἶναι αὐτὲς οἱ μεταφράσεις.

Καθόλου σωστή, ***Θάλη Βλαστέ***, ἡ ἰδέα αὐτὴ τῶν «περισσοτέρων». Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐπιμελής, κι' ὄχι ἁπλῶς καλός, ὅσο ποὺ νὰ προβιβάζεται. Σχολαστικὸς καὶ παπαγάλος θέβαια νὰ μὴν εἶναι, οὔτε νὰ διαβάζῃ μόνο γιὰ βαθμό. Νὰ βάζῃ ὅμως ὅλη του τὴν ψυχὴ στὴν μελέτη καὶ νὰ μαθαίνῃ ἀληθινά, νὰ κάνῃ ***κτῆμα του ἐς ἀεί***, ὅσα περισσότερα μπορεῖ.

Χαίρω πολύ, ***Γοργὴ Ψαροπούλα***, ποὺ συνήθισες κι' ἀγάπησες τὸ καινούργιο σου σχολεῖο ὅσο καὶ τὸ παλιά. Ναί, ξέρω πόσα μαθήματα ἔχει ἡ Ε' Γυμνασίου, πάλι καλὰ ὅμως ποὺ σοῦ μένουν ἀπογέματα γιὰ νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεσαι ἀπὸ τὶς κακὲς κριτικὲς ὅπως ὁ φίλος μας ***Μπετόβεν***...

Ἔχεις δίκιο, ***Σάββα Μιχαλάκη***: ἐκεῖνος ποὺ συλλέγει γραμματόσημα ἔπρεπε νὰ λέγεται «γραμματοσημοσυλλέκτης», κι' ὄχι «γραμματοσυλλέκτης» ποὺ σημαίνει τυπικῶς ἐκεῖνον ποὺ συλλέγει γράμματα. Ἐπειδὴ ὅμως συλλέκτες γραμμάτων — ἐπιστολῶν θηλαδὴ — κατ' οὐσίαν δὲν ὑπάρχουν—ἐκτὸς ἂν εἶναι συλλέκτες αὐτογράφων — κι' ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου ἡ λέξη «γραμματοσημοσυλλέκτης» εἶναι πηχυαία καὶ δύσχρηστη, ἐπικράτησε νὰ λέμε, ἔτσι κατὰ σύμβαση, κατὰ συνθήκη, τοὺς συλλέκτας γραμματοσήμων ἁπλῶς «γραμματοσυλλέκτες». — Οἱ φιλοτελιστὲς τοῦ Διαπλασόκοσμου, καθὼς ξέρω εἶναι πολλοί, θὰ κουγάν μὲ χαρὰ τὴν προσφορά σου καί, ἂν αὐτὸ εἶναι συμφέρο καὶ γιὰ σένα, μπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς στὸ φυλλάδιό μου μιὰ σχετική Μικρὴ Ἀγγελία.

Ὅλα τὰ ἔκαμε ἡ καλή μου ***Γκλόριά***: ἀνανέωσε τὴ συνδρομή της καὶ τὸ ψευδώνυμό της, ἀγόρασε τὸν τόμο μου τοῦ 1933, πῆρε καὶ τὸ Σῆμα μου, νὰ τὸ φορῇ σὰ Διαπλασοπούλα. Μὲ τί ἐνθουσιασμὸ μοῦ γράφει γι' αὐτό! Στὸν τόμο μου πέφτει μὲ τὸ κεφάλι μόλις ταλαιώσει τὴ μελέτη της—βρίσκει, λέει, σ' αὐτὸν τόσα ὡραῖα πράγματα! — καὶ τὸ Σῆμα τὸ ἔβαλε στὸ πέτο τοῦ καινούργιου της παλτοῦ—μὲ γειά! —τὸ ἔρραψε μάλιστα γιὰ νὰ μὴ βγῇ ποτέ.

Μπουμπίλ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λογάκια. Ἔτσι λοιπόν, μαζὶ μὲ σᾶς—πέντε ἀδέλφια, νὰ μοῦ ζῆτε— μὲ περιμένει τὸ ἴδιο ἀνυπόμονα κι' ἡ μαμμά, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή» τοῦ κ. Φαίδωνος. Τί χαρά μου! Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἴδατε τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ 5 τετράδια.

Μὰ τί ὡραῖα λόγια μ' εὔχεται ἡ ***Χαλκιδικιώτισσα*** γιὰ τὴν εἴσοδό μου στὸν 58ο χρόνο μου! Καὶ προσθέτει: «Μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο χαρούμενη ποὺ μπαίνω στὰ 12 χρόνια μου κι' εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ποὺ μπορῶ νὰ σ' ἔχω καὶ πάλι».

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, ***Νίνα Ι. Παπαδοπούλου*** κι' ἐλπίζω τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, κι' ὄχι μόνο τὸ καλοκαίρι. Νὰ πάρῃς μάλιστα καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐλεύθερα σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Ἔκαμε πολὺ καλὰ ἡ μαμά ποὺ σοῦ πῆρε τὸν διευθυντὴ τοῦ Σχολείου σας, νὰ σοῦ κάνῃ στὸ σπίτι τὰ μαθήματα τῆς Α' Γυμνασίου, ἀφοῦ τελειώσες μὲ ἄριστα τὸ Δημοτικὸ καὶ πέτυχες στὶς εἰσαγωγικὲς ποὺ ἔδωσες στὸ Γυμνάσιο τῆς χώρας. Θὰ ἦταν κρίμα νὰ διακόψῃς ἐπειδὴ μένῃς σὲ χωριό. Κι' ἔχω τὴν ἰδέα πὼς στὸ σπίτι θὰ μάθῃς καλύτερα.

Χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτά, ***Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου***. Συγχαίρω τὸν ἀδελφό σου ποὺ πῆγε φέτος στὸ Γυμνάσιο κι' εἶναι ὁ πρῶτος στὴν τάξη. Νὰ τοῦ πῆς πὼς περμένω χωρὶς ἄλλο νὰ πάρῃ ψευδώνυμο. Μὰ κι' ὁ μεγαλύτερος, ἀφοῦ θέλει, μπορεῖ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς καὶ νὰ μοῦ γράψῃ μόνο ὅταν τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα. Μήπως ἔτσι δὲν κάνουν ὅλα τὰ παιδιά;—Ναί, λιγάκι ἀνορθόγραφη εἶσαι ἀκόμα, μ' αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ μάθῃς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν κάνῃς πιὰ λάθη.

Πραγματικῶς, ***Ἀγγουρολογιώτατε***: τὸ γράμμα σου ἄργησε νὰ φθάσῃ· ἐπειδὴ ὅμως συνέβη τὸ «ἀπαντέντε» νὰ καθυστερήσῃ τὸ βαπόρι, ἔκαμα δεκτὰς καὶ τὶς ἐκπρόθεσμες ἀπαντήσεις σου. Καλὴ ἡ ἰδέα νὰ βάλῃς βραβεῖα στοὺς «ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς» τῆς Σελίδας μας· μὰ τί ἐπῆρες ὡς βάσι; Τὰ περισσότερα Α στὸν ἴδιο ἀριθμὸ κομματιῶν, ἢ τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ κομματιῶν ἔστω καὶ μὲ περισσότερα Β; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ διευκρινίσῃς.

Ἄλλο χῶρο δὲν ἔχω σήμερα. ***Μπετόβεν, Μιμάζα, Τιτίκα*** (ποὺ σοῦ ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ παλιὸ ὑπόλοιπο τοῦ λογαριασμοῦ σου), ***Λευκοπυργώτη, Πρίγκιψ Σερνίν, Φοῖβε, Παπουτσωμένε Γάτε, Ἀγνούλα*** (ποὺ σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα), ***Ζακυνθινούλα, Μαργαρίτα***, (ποὺ σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα), ***Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*** καὶ ***Μάνε***, καλά μου παιδιά, σᾶς διάβασα μὲ χαρά, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀπαντήσω—ἐλπίζω—ὅταν θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, οὔτε τάνοιξα ἀκόμα—φαντασθῆτε!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκριτόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1936. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀρσακειάς Νο 2, κ. Ἀρσακειάς Νο 3, κ. Ἀρσακειάς Νο 4, κ. Ἀρσακειὰς Νο 5, κ. Ἀρσακειάς Νο 6, κ. Ἀρσακειὰς Νο 13, κ. Ἀγνὴ Περιστερά, κ. (ΧΑ). Λίστ, ἀ. (ΠΚ). Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΠΠ). Στέφανος Τιμῆς, ἀ. (ΝΣ), Θαλασσομάχος, ἀ. (ΚΘ). Βοσκαρούί. ἀ. (ΔΜ). Ζούζουλο, κ. (ΝΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Στέφανος τῆς Δόξης, ἀ. Ἀχιλλεύς, ἀ. Ἀρσακειὰς Νο 7, κ. Ἀφανὴς Ἥρωας, ἀ. Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, κ. Ἄνθος τοῦ Μαΐου, κ. Μαργιολάκι, κ. Ξανθὴ Κουκλίτσα, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἀγγέλαν Μ. Γιάγκα*** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ἐφετεινὸ ξεσπάθωμα· τὰ φυλλάδια θὰ στέλνουνται στὴ νέα μου φίλη τακτικώτατα, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ σένα· γιατὶ ἂν μερικὰ χάθηκαν, ὅταν ἦσουν στὴν ἐξοχή, φταίει βέβαια τὸ ταχυδρομεῖο·) ***Κορφιατόπουλο*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ναί, ἡ ***Μ. Τ.*** ποὺ σὲ ἐνέγραψε πρὸ ἕξι ἐτῶν—καὶ τὴν εὐγνωμονεῖς βέβαια—εἶναι ἀκόμη συνδρομήτρια· οἱ Ἀγγελίες σου ἐκεῖνες ἔπεσαν σὲ γραμματοπλημμύρα, ποὺ δὲν πρόφθαινα κἀν νὰ διαβάζω τὰ γράμματα, γι' αὐτὸ ἀργήσαν·) ***Σεληνιώτικον Ὁρίζοντα*** (χαίρω ποὺ εἶσαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰ Νέα τοῦ 1936· ἡ κυρία **Μ'** εἶναι ἀκόμη συνδρομήτρια· ναί, μὲ τὴ φασαρία τοῦ νέου μου χρόνου, δὲν ἔλαβα ἀκόμα καιρὸ νὰ σκεφθῶ γιὰ Ἀ Ραδιοφ. Διαγων.·) ***Τζιτζιφιόγκαν*** ὁ κ. **Π.** σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές· τὸ ψευδώνυμό σου βεβαιότατα θὰ σοῦ κρατηθῇ ὡς τὶς 15 Ἰανουαρίου· οὐ ἔστειλα 5 τετράδια καὶ περιμένω·) ***Κίτρινην Ἀράχνην*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καθόλου ἀργά, ἀφοῦ δὲν εἶχε παράσει ἀκόμα ἡ προθεσμία·) ***Κυκλάμινο*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα· ἐλπίζω νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ εἶχες πάρει τὲ 1933· λοιπὸν γράφε μου·) ***Ἀδελφὲς Ἐμμανουηλίδου*** (νὰ μοῦ ζήσετε κι' οἱ τέσσερες! θὰ εἴδατε τὴν ἔγκριση τῶν ψευδωνύμων σας· νὰ μοῦ γράφετε καθεμιά σας χωριστά· χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπὰ καὶ στὴ μαμμά, τοὺς παλιοὺς μου φίλους·) ***Διονύσιον Β. Ραζῆν*** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· εὔχομαι κάθ' εὐδοκίμηση στὸ Σύλλογό σας·) ***Σύλλογον Ἀρσακειάδων Ψυχικοῦ*** (εἶπα τὴ γνώμη μου· δὲν μπορῶ νὰ ἐπέμβω περισσότερο· οἱ Σύλλογοι εἶναι ἀνεξάρτητοι καὶ μποροῦν νὰ κάνουν ὅπως κρίνουν·) ***Ἠπειρωτόπουλο*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ ἀφοῦ πῆρες καὶ ψευδώνυμο·) ***Ταρζάν, Χρυσόνειρο*** κτλ. κτλ.

Εἰζῆσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20 Δεκεμβρίου***, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 277ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 28 Φεβρουαρίου.

39. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ὀλύμπιος θεός,
Τὸ δεύτερό μου οὐδέτερο ἄρθρο,
Τὸ τρίτο μου ὁ λαός, τὸ πλῆθος, οἱ [πολλοί...
Τὸ σύνολό μου ἀρχαῖος στρατηγὸς
—Τὸν ξέρεις ἀπ' τὴν Ἱστορία —
Γενναῖος, τολμηρὸς καὶ ξακουστὸς πολύ.

Ξανθὲς Δέκιμος

40. Συλλαβόγριφος

Θέλεις, λύτη, νὰ τὰ βλέπῃς
Πιὸ μεγάλα, πιὸ ζωηρά;..
Νότα φτάνει καὶ μιὰ νῆσο
Νὰ τὰ βάλῃς στὴ σειρά.

Ντίνος Θώμης

41. Στοιχειόγριφος

Δὲν τὸ βλέπεις, μὰ καὶ μόνο
Τόνομά του φῶβο δίνει.
Ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα
Καὶ σ' αὐτὸ βάλῃς τὸν τόνο,
Ὅ,τι γίνεται σὲ ντύνει.

Αὐγουστιάτικο Δειλινὸ

42. Τονόγριφος

Πολλὰ πετούμενα πετοῦν
Ἀπείραχτ' ἂν τἀφήσῃς·
Κι' ἐφτ' ἄστρα γίνουνται λαμπρὰ
Τὸν τόνο ἂν τοὺς κινήσῃς.

Ξανθομαλλούσα

43. Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

1. Ἦταν ἀνίκητος ὁ ἥρως Θησέας
   Ἀπ' αὐτὸν ὅλοι εἶχαν νικηθῆ.
   Μ' ἁλίμονό του ἂν δὲν εἶχε πάρει
2. Ἀπὸ τὴν Ἀριάδνη μιὰ κλωστή:
3. Ἀμάν! θὰ ἔκανε ὁ καϊμένος
   Καὶ θᾶταν κιόλα φαγωμένος.
4. Κι' ἦταν τῆς μάνας του καμάρι
   Αὐτὸ τὸ ἄξιο παλλικάρι.

[Εἰς τοὺς τέσσαρας ἀριθμημένους στίχους εὑρίσκονται, ἀναγινωσκόμεναι ἀντιστρόφως, αἱ τέσσαρες λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ Κιβόλεξον, ὁριζοντίως καὶ καθέτως αἱ αὐταί].

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

44. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ἀρχ. νομοθέτης
2 5 = Γράμμα
3 1 3 6 3 = Πόλις
4 5 1 5 6 = Ὄργανον κρουστὸν
5 2 3 = Χρονικὸν
6 3 2 4 5 = Ρῆμα

Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

45-47. Ἀσπρόσπτα

1.—Τί παθαίνει ἕν' ἄσπρο μαντήλι ὅταν πέφτῃ στὴ Μαύρη Θάλασσα, κι' ἕν' ἄλλο ὅταν πέφτῃ στὴν Ἐρυθρά;

2.—Γιατὶ δὲε μπορεῖ νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα δυὸ ἡμέρες;

3.—Τί πρᾶγμα εἶναι συγχρόνως καὶ πρῶτο καὶ τέταρτο;

Αἰώνιος Θρύλλος

48. Φωνηεντόλιπον

τς = φ

Βραΐλιάνα

49. Γρῖφος

Δὰν ε:ς
Δὰν Δὰν εἶς εἶς
μέλαν αβο τρι ἂν
Δὰν Δὰν εἶς εἶς
Δὰν εἶς
(Ὁμηρικὸν)

Τζιλ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 42

530. Λαμαρίνα (λᾶ, Μαρίνα).— 531. Τραχὺς-ταχύς. — 532. Τάρας-τέρας.— 533. Ἡ Ἴος, τὸ ἴον.

534.
Μ
ΚΑΙ
ΣΗΚΟΣ
ΑΛΦΕΙΟΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΤΟΞΟΤΗΣ
ΡΗΝΟΣ
ΡΙΣ
Α

535. ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ (ρῶπος, ὅρα, Τάγος, ἀγορά, Γοργώ, ὀπώρα, σπόρος).— 536. ***Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω καὶ πάντοτε ἐκ δεξιῶν).—537-541. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ρ: Ραφαήλ, ΚΡόνος, ΠύΡρος, ΟμηΡος, φιλύΡα. — 542. Γλῶσσα παπούτσι-μυαλὸ κουκούτσι.— 543. ***Ἔξυπνος ἂν μ' ἔλυσες*** (ἐξ ὕπνος, ἂν μὲ λι, σ' ἐς).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΣ' — 40]

ΨΕΥΤΕΣ, ΒΑΛΤΕ ΤΑ ΔΥΝΑΤΑ ΣΑΣ. (ΑΣ'—15 καὶ 18) Διαγωνισμὸς τοῦ Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' — 41]

Ο Σ. Α. Ψ. εὔχεται στὸν Διαπλασόκοσμο χαρούμενο τὸν καινούριο χρόνο.

[ΑΣ' — 42]

Διαπλασόπουλα-ες, διορθῶστε τὴν (ΑΣ'—15): Ταμίας Ἀρσακειάς Νο 13— τὸ 6 μέλος. Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' — 43]

Μπουμπίλ, λιγώτερες τρέλλες ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. ***Ἀρσακειὰς Νο 7***

[ΑΣ' — 44]

Ὄυτι, τί γίνεσαι; ***Ρόζα-Λίνα***, περιμένω γράμμα. ***Ἀρσακειὰς Νο 7***

[ΑΣ' — 45]

Διαπλασόπουλα-ες. Τί τιμὴ γιὰ σᾶς!!! Θεοί ὅπως ὁ ***Ὄμπερον*** ἢ ***Τιτάνια*** καὶ τὸ διαβολοαερικὸ ***Πούκ***, καταδέχονται νὰ συναναστραφοῦν μὲ κοινοὺς θνητοὺς... ***Τρελλοπαρέα***, ξέρουμε ὅλα τὰ μέλη σας. Μὴν ἀπορεῖς κ. ***Σαρπηδών***!! οὔτε σύ, ***Ζουζοῦ***). Προσέξετε μόνο γιατὶ σᾶς παρακολουθοῦμε κι' ἁλίμονό σας ἂν θυμώσουν οἱ:

Ὄμπερον Τιτάνια, Πούκ

[ΑΣ' — 46]

Αγγουρολογιώτατε καὶ ***Τσοῦ-χὸ-λίν***, ὁ Σύλλογος σᾶς εὔχεται, γιὰ τὴ γιορτή σας, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

[ΑΣ' — 47]

Σκνίπα μου, γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτούλα σου, εὐχούλες καὶ φιλιὰ ἀπ' τὴ:

Γκλόρια

[ΑΣ' — 48]

Εὐχὲς γιὰ εὐτυχία στὸ 1936 σ' ὅλους τοὺς φίλους-ες. ΔΑΚΡΓ ΨΥΧΗΣ

[ΑΣ' — 49]

Σ τούς: Χαδιάρα, Τζῶρτζ Ράφτ, Ἀρσακειὰς Νο 7, Νινέττα, Ζουζοῦ, Χανουμάκι, Πουπέ, Ἀελλώ, Ἀφρικάνα, Μόννα Βάννα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, ***καθὼς καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα στέλνω χίλιες ὁλόθερμες εὐχὲς γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο.*** ***Ρόζα-Λίνα***

[ΑΣ' 50]

Προκηρύσσομε μηνιαῖο μονόδραχμο διαγωνισμὸ Τοπείων. Βραβεῖα: βιβλία. Δίσις: Ἰωάννην Σέρεληγ, Κάρυστον, διά: ***Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Ἠλέκτρα***

[ΑΣ' — 51]

Σ τὸ ἀγαπητό μας ***Εὐγενὲς Ἰδανικὸν*** εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

Βιολέττα, Μαργαρίτα

[ΑΣ' — 52]

«***Τρελλοπαρέα***», γελιέσαι· δὲν λέγομαι Πέτρος Κοτσερούλης.

Γαλάζιος Κύκνος

[ΑΣ' — 53]

Ο ***Ἀη-Βασίλης*** ἂς φέρῃ ἀπὸ μιὰ μας θερμὴ εὐχὴ σ' ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο. «ΑΜΙΛΛΑ»

[ΑΣ' — 54]

Ο πρόεδρός μας ἂς θελήσῃ νὰ δεχθῇ γιὰ τὴ γιορτούλα του τὶς θερμότερες εὐχὲς ἀπ' ὅλα τὰ μέλη. «ΑΜΙΛΛΑ»

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταῦρου 10, Ἀθῆναι